

REVICZKY KRISZTINA

Üvegárnyak

Reviczky Krisztina

ÜVEGÁRNYAK
- versek -

Veszprém, 2010

© **Reviczky Krisztina**

Üvegárnyak

Szerkesztette:
Fenyvesi Ottó

Borítóterv:
Szijártó Sándor

Tipográfia:
Szijártó Sándor

Fényképek:
Kardos György és Reviczky Krisztina

ISBN 978-963-08-0673-2

Felelős kiadó:
A BabelPress Bt.

Nyomás:
VSP Nyomda, Pétfürdő
2010.

Reviczky Krisztina

Üvegárnyak

**A szerző köszönetét fejezi ki
mindazoknak, akik a kötet létrehozásában
támogatták:**

Ajka Város Önkormányzata
Schwarz Béla polgármester úr

Dual Tech 90 Bt.
Gombosi Lajos

Dr. Csonka és Társa Eü. Bt.
Dr. Csonka Csaba

Dr. Király Kft. Könyvelő Iroda
Dr. Király György

ERSTE Vienna Insurance Group Biztosító Zrt.

Geovol Kft.
Kertész László
Vékony István
Samu Andrea

Kodolányi János Főiskola
Dr. Szabó Péter rektor úr

Príma Konyha Magazin

Vajas 2009 Kft.
Vajai László

Weisz Ida
egyéni vállalkozó

Külön köszönet:

Dr. Rétfalvi Györgyi
a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskola
Kommunikációs és Művészeti Kar professzora

Dr. Szilágyi Erzsébet
A Kodolányi János Főiskola
Kommunikáció és Médiatudományi Tanszék professzora
(Professor Emerita)

Fenyvesi Ottó
a VárUcca Műhely folyóirat főszerkesztője
részére

Reviczky Krisztina: Üvegárnyak

Tisztelt Olvasó!

Nem egy szokványos verskötet-ajánlót olvas a továbbiakban. Nem lehet szokványos, hisz egy tanár hívja fel a figyelmet szeretett diákja verseire, olyan tanítványára, aki akkor is a kedvencek közé tartozott, amikor lassan egy évtizede a padsorokban ült. Nyitott, sokat kérdező, mindent érteni, értelmezni, mindenben gondolkodni akaró személyisége akkor is, ma is kiemeli kortársai közül és élménnyé avatja a vele való beszélgetéseket. Személyiségének ezen tulajdonságai verseit is átszövik, de még mélyebb bepillantást engednek egy tehetséges fiatal gondolataiba, világhoz való viszonyulásának folyamataiba. A kötetet kézbe vevőket két csoportba osztanám, és először azoknak írnék néhány ajánló szót, akik először olvassák Reviczky Krisztina verseit.

Ők olyan ajándékot kapnak, melyben egy bölcsességgel, nosztalgiával, szeretetétéhséggel és szeretettel, játékosággal teli verseket olvashatnak. Öt fejezetre tagolta a költő a verseit. A fejezetek ironiával, önironiával teli címei ugyanis (*Hórukk, Romlott fű szaga, Hold a függönyön, A fel-feldobott nő*) már jelzik, hogy itt egy színes tehetség, egyéniség világába nyerhetünk betekintést. Sőt minden fejezet cím egyben egy vers címe is. És ha a fejezet címet viselő versekkel kezdjük a kötet olvasását, akkor már biztosan nem tesszük le az *Üvegárnyakat*, hanem egyszer-kétszer, újból és újból elolvassuk valamennyit. Így világossá válik számunkra, hogy az üvegárnyak először nagyon homályosak, furcsa kontúrral rendelkeznek. Majd a fejünket az üveghez nyomva felismerhetővé válik a mögötte meghúzódó világ, vagy nem, de azzal talán nem is kell foglalkozni. A verseket a művészet iránti alázattal teli alkotó, egy kivételes tehetségű fiatal nő írta az emlékeiről, a töprengéseiről, a világra való rácsodálkozásáról. A versekben megjelenő önanalízisek, analízisek káprázatosak. A reviczky-krisztis-analízis az élet értelmére, az élmények ambivalenciájára irányítja a figyelmünket.

„Ég-e még
a fanyar füstű
szivarvég?
Nyílik-e
a falon
penész- tűzike?

Kell-e
hedonistának
szeretnie?

Meghalt-e
a világban
a zene?

Szilvák
ringlanak-e?

Magamtól
megvédezz-e?”
(Analízis)

A kiválasztott vers alapján érezhetjük, hogy mennyire eredeti, bölcs, néha helykereső, néha önmarcangoló a reviczkykrisztina-vers-világ (revizmus). Olvasni, érezni, értelmezni kell a verseit, mert azzal ajándékoznak meg bennünket, amiért érdemes verseket olvasnunk. Ha elolvasta az olvasó a verseket, akkor biztos kíváncsi lesz a korábbi versekre is.

A szerző korábbi köteteinek címe: a *KAPASZKODÓ* (1998), *VÉSZKIJÁRAT* (2000), *ANGYAL-KAVICSOK* (2005) *UTÁN MOST AZ ÜVEGÁRNYAKKAL* (2010) SZEREZ NEKÜNK, OLVASÓKNAK ÖRÖMET.

MINTHA A KÖTETEK CÍMEI EGY BEAVATÁSI SZERTARTÁS FOLYAMATÁT JELEZNÉK: KEDVES OLVASÓ A REVICZKY Krisztina univerzum újabb lépcsője akár a bölcs belenyugvás ambivalenciájának biztos és homályos pontjairól szól.

Kedves Olvasó! Ha sokadszor olvas Reviczky Krisztina verseket, akkor már kíváncsian várta merre lép, mit fedez fel önmagából, a világból a költő. Várta bölcs bolondozásait, a vidámságot, a boldogságot nagyon akaró, de az illékonysága miatt tőle nagyon féltő fiatal nő újabb kötetét. Aki a nagyszüleit, szüleit, rokonait tiszteli, a barátokat, a szerelmet állandóan keresi, hisz:

„Mert nem az az igaz,
aki mellet jobb vagy,
csak akivel önmagad”
(*A hetedik Te magad*)

Oda kell a jövőben is figyelni rá, mert nem csak az érzéseink, hangulataink felismerését segíti, hanem új szavakkal, kifejezésekkel is megismertet bennünket (bóbitázni=délután aludni). Az értékek, a mások által eldobott dolgok védelmére, óvására is figyelmeztet.

„Mint megrepedt, hangja vesztett
szép harang, amelyet kertek
végén a csűrben megtűrnek,
kihunynak csendben a versek.”
(*Harang világ*)

Amíg lesznek olyan bankban dolgozón fiatal lányok, mint Reviczky Krisztina, akit akkora tehetséggel áldott meg az Ég, mint őt, addig lesz, aki gyönyörű versekbe öntse a világról és önmagáról megfogalmazódó gondolatait, és mi ezeket önmagunkba nézve, önmagunkat és a világot analizálva olvasni fogjuk egymás után. Addig a szép harangokat is őrzi valaki, és a szép verseket is írja tehetséggel megáldott valaki, és ha megjelenik, akkor mi olvasni fogjuk, nehogy kihunyjanak csendben a versek.

Drága KRISZTI! KEDVES TANÍTVÁNYOM! ÉN, MINT OLVASÓD, A TÖBBI OLVASÓDDAL EGYÜTT AZ ÜVEGÁRNYAKAT ÚJBÓL ÉS ÚJBÓL ELOLVASOM, ÉS VÁROM A KÖVETKEZŐ KÖTETED! SOHA NE FELEJTSD EL, HOGY NAGYON SZÜKSÉGÜNK VAN RÁD!

SZILÁGYI ERZSÉBET
PROFESSOR EMERITA

Kodolányi János Főiskola és Médiatudományi Tanszék

TARTALOM

HÓRUKK	9	Párna	32
Emlékeztetsz	10	Eszterlánci cérna	32
A függöny	11	Ív	32
Az én Mamám	12	X. nap	33
Gyertyagyújtás	12	Analízis	33
Másnap	13	Állandóság	33
Mami cipői	13	Emlékek	34
A fodrász	13	Hát, fordítás	34
Körforgás	14	Éttermi fantáziálás	35
Hórukk	14	Ajkai vasút	35
Adóság	15	Ornitológia	35
Táncolva járó	15	Menetrend	36
Titkok	15	Megváltás morzsák	36
Hogyan élsz	16	Búgócsiga	36
A cipő	17	Múlás	37
Óvodás dal	17	A kertben	37
Elalvás előtt	18	A fény múlása	37
Megkövezve	18	Megperzselt fák tövében	38
Temető látogatás	18	Utcakövek	38
Elbocsátás	19	Pipacsok az ágyban	39
Tisztán	19	Ugrás	39
Száritó-levél	20	Csobbanás	39
		Akarat	40
ROMLOTT FŰ SZAGA	21	Keresztes háború	40
Iszákos önérzet	22	Messiás-mese	41
Előítélet	22	Gyerekmunka	41
Rímtelen Embertípusok	23	Kohó	41
Bika-emberek	23	Fekete ablakok	42
Szilikon csajok	24	Sehol	42
Amerikai álom	25	Húsvéti mozdulat	42
Altató	25	Szemfedő	42
Fogalmak	26	Harang-világ	43
Mókuserék	26	Holdérzékenység	43
Jóslatok	27		
Háborús bűnösök	27	IRODALMI KRUMPLI	45
Fájdalommentesen	27	Szóköz	46
Új ízek	28	Verő fény	46
Ne hallgass	28	Ikon	46
Kolostor ablaka	29	Apró világ	46
Fürdés a havon	29	Irodalmi krumpli	47
Télégető	29	Vízlógatás	47
Csendes karnevál	30	Édesség	47
Lógó	30	Családfa	48
Fényszülető	30	Elegancia	48
Azonosság	30	Hipnózis	48
Nyújtózkodva	31	Madáretető	48
Feszítés	31	Ló-halál	49
Szellőztetés	31	Ésszerűség	49
Fura éjszaka	31	Mozaik	49
Éjszakások	32	Árnyékok táncosa	50
		Téli fészker	51

Lehetnék	53	Várakozás	69
Nyakék	53	A motoros	70
Celebek	53	A kamrák dobbanása	70
Leleplezés	53	Szobrozás	71
Alagút	54	Sótlan tenger	71
Kompót	54	Keksz	71
Tiszta úton	54	A parton	71
Repülni tanulok	55	Törékenység	71
Felolvadás	55	Szavatossági idő	72
Nem virággal	55	Olyan mélyre	72
Nyomás	55	Egy Pár	72
Megperzselve	55	Liliom koporsó	72
Hangolás	56	Rovás	73
Elveszett szavak	56	Nyeszlett lelkek	73
Vendég	56		
Tarkók	57	A FEL-FELDOBOTT NŐ	75
Szemét	57		
Összefüggések	57	Tartalom	76
Ésszerűen	57	Féklámpa	76
Véletlen rulett	57	Kőkorszak	76
Fehérség	58	Hópihe	76
Eső előtt	58	Labirintus	77
Fejjel le	58	Paranoia	77
Fehér éjszakák	58	Szürkület	78
Éjszakai hajózás	59	Üvegárnyak	79
Semmiségek	59	Védelem	80
Tartás	59	Az álmoknak lehet vége	80
Kabátgomb	60	Repülő szőnyeg	81
Lusta dallam	60	Ölelkező terek	82
Hidegre téve	60	Gyakorlott mozdulat	82
Tiszta lap	60	Szélben	82
Hóakadály	60	Vegyesbolt	82
		Álmatlan gondolat	83
HOLD A FÜGGÖNYÖN	61	Félbehagyott törés	83
		Darabkák	83
Titkos hadifogság	62	Zárás	83
Emlékek ostroma	62	Fény a sötétszobában	83
Jó napot!	62	Mozdulat	84
Zongorafutam	63	Ölelés	84
Shadow-boxer	63	Szürke liliom	84
Változás	64	K-Pax	84
Egyedül	64	Szigetvilág	85
Bádoggalamb	64	Úgy képzelem	85
Árnyék-hárító	65	Szieszta	86
Ne félj	66	Pársoros	86
Igazmondás	66	Nagy Ő	87
Bogdán Kata 4 éves	66	Az út	87
A fal	67	A fel-feldobott nő	88
Hírek	67	Kaleidoszkóp	88
Fénykép	68	Kívánságlista	89
Sírató-dal	68	Kockázat	89
Fényterápia	68	A hetedik te magad	90
Ipi-pipacs	69		

HÓRUKK

Emlékeztetsz

Nem tudtam várni,
míg újra látlak. Az én hibám,
de megbocsátasz talán,
mert a síron túli
feloldozás mit sem ér!

Arra emlékeztetsz,
milyen önzetlen és szerelmes
e lázadás. Arra,
ahogy a bársony-hegy gyomrába
nyel, és a puha
pára átölel.

Hogy a kemény szó is megtörik,
ahogy szádon sután átbukik,
mint a fáradt nap, ha nem figyel.

Arra emlékeztetsz,
a bohócok kihaltak manapság,
és show-műsorban adják
körbe rizses tálban a morzsát.

Emlékeztetsz a 30-as évek dallamára,
Amerikába vándorló nagymamámra
és nagyapámra, ahogy reményteli
vitorlákkal tértek mégis vissza,
hogy vegyenek egy darabka
földet, egy falatnyi hazát.

Emlékeztetsz a kikötőkre, az esti
csendes partra, ahol kávézókba
térve vegyítik a tenger és az út porát.
Ahol a holdnál látod halász-ladikok
hadát.

Arra emlékeztetsz...

A függöny

Mint a csigolyák –
az évek alatt,
megroppannak a fák.

A síró ablakkeretek, melyek
otthont kereteztek régen,
ma megremegnek érted
a görcsös szélben,
és gyászba borul
rajtuk a jégvirág.

Ahogy te is, itt éltek
az emlékeid veled
a parton, éveken át.
De nélküled elmentek
ők is, és a vízben
mind ellökte magát.

De én emlékszem!

Úgy élsz bennem,
ahogy meggyújtod,
a gyertyát éveken át,
s néha a port lesimítod
a zongora csontos ujjairól.
Törékeny alakod
meghajlik és keretbe
foglal az erkélyről
betörő fény.

Fehér hamuvá őszül
idén a fátyol köd,
mert a halál csendjét
énekeddel megtöröd.

És más nem maradt,
a függöny lebbenése csak,
ahogy távozol.

Az én Mamám

Azt mondtam 4 évesen,
nem szeretlek.
Rossz volt kimondani.
Ezért is emlékszem
rá tisztán.
Dühös voltam.
Aztán dacos.
Később büszke,
és ki tudja mi?

Most már minek
bármit is mondani?
Néztem, ahogy körbe-
vesz a selyem,
mint valami idegen,
ravatali anyag.

Szíved helyett
gyertyák lángja dobbant
és illant el egyszerre,
magyarázat nélkül.
Mind kimetszünk
magunknak egy darab
földet, és árva
gyertyák fűródnak
a barna föld ágyba
odaszögezve emléket,
koporsókat.

Gyertyagyújtás

Bánt, hogy nem értettem,
amit akkor mondtál,
mikor a kórházból eljöttem.
És számomra azok voltak
tőled az utolsó szavak.

Ahogy jönnek
a friss karácsonyok
és felsejlenek Jeruzsálem
fehér falai, álmomban
ott állsz az ágyam
végében, és a lábfejem
fogod, viccesen megrázod.

A sötétben mereven nézlek,
de sehol nem vagy már,
elmúltál, mint egy szürkévé érett
fehér ígéret-földi alak,
vagy az ősülő, száradó falak.

Másnap

Ma, amikor port töröltem
a szobádban, kezemben
megállt a rongy.

Besütött a délutáni
nap és ágyadra mutatott.
Leültem.

Ilyenkor szoktál szunyókálni.

Ez az ágyad, mégis
a fotelban bóbitáztál.

Ez az ágyad, mégsem
ez volt, amin elaludtál.

Mami cipői

Szerettem a cipődet.
Ódivatú, régi, poros – tudtam.
De felismertem bizonytalan
járásod, ahogy kopogott,
s az aszfalton tapsikolt.
Éjszakánként belerúgtam
néha véletlenül papucsodba.
Bár ne szídtam volna!
Életeden párszor Isten
vonásait fedeztem
fel: a sors párszor megpróbált.
És mi jutott? Pár segítő
kéz, egy kutya, szuvas
talicska? Végül a szenilitás
az édes-cukros
élet? Csak egy lukas,
szerethető cipő,
mi az enyészete lett.

A fodrász

A kórházi folyosón sétál
az öreg csoszogva,
mintha görcsös botra
támaszkodna.
Oda-vissza-oda...

Ma fodrász jön házhoz,
és magával hoz
ollókat, habot, fésűket.

Fülekbe hull a hajszövet.
Tódul a sok látogató.
Előkerül egy kis hazai.
Aztán csók anyádnak,
üdvözlét, üdvözlét.

Körforgás

Látom az apám,
ahogy rám adja
kötött sapkám,
és kézen fogva
sétálni visz a partra.

Látom az apám,
ahogy ráadom
a poros szandált
és kézen fogom,
mikor kimegyünk
a partra.

Látom az anyám,
ahogy palacsintát
és eperhabot csinált
a családnak kacagva.

Most pedig levest
dobozolok és beállítok,
hogy rájuk tukmáljak
néhány kalória-morzsát.

Hórukk

Kinőtt bársony ruhámban
éreztem parádézva
büszkén szépnek magam
apám-anyám közt sétálva.
Mert ők láttak annak.

Kézen fogtak cirógatva
levegőbe dobtak vezényszóra:
Hórukk! Boldogan kiabáltam
repkedve a parton, vagy a
két fotel összetolt karfáján
közéjük csücsülve.

Csodálva néztem a
lukat apu tenyerén:
ez egy forrasztópálka helye.

Elgondolkodtam a
paradoxon lényegén:
hogyan lehet egy citrom torta
édes, mintha méz lenne?

Tükörként bennem él
a zongoráról visszavert
barnás fényű éjszaka,
a felszakadó fekete-fehér
dallamban rejlő szépség:
a felém sügött Hórukk-ezrek,
a repdeső szómadár-népség.

Adóság

Tartozom anyámnak
az élettel.
Tartozom apámnak
a tisztelettel.
Tartozom a világnak
néhány szóval.
Tartozom magamnak
fél centtel.
És szeretnék tartozni
Hozzád.

Táncolva járó

Apámban él a zene.
Táncolva jár,
mondhatni bicegve.
Egyik lába hosszabbra
nőtt, magába zárva
vére ritmusát.
A ruhák redői
közt leskel a kíváncsi
világ. Sorfalat
állnak a próbababák.
A műhely, mint
apró táncparkett kínálja
fel magát.
Táncol, ahogy megy,
mozog és ül.
Látom sziluettjét,
az ajtó üvegén keresztül
a varrógépnél alakját.
Az üveg spriccelt,
mintha esett volna,
lemarva a rozsdát,
tisztára mosva
minden imát.

Titkok

Szüleim komódjában fiók-
rengeteg, ahogy elképzeli a gyerek,
mindben sűrű titkok rejlenek.

Régen a színes fotók,
a parfümök és képeslapok.

Ma meg a glaukóma-gondozó
könyv, amiről nem is tudok.

Hogyan élsz

Hogy lehetnél boldog,
míg siratod a tegnapot,
miközben minden előtted áll?

És hogy élhetnél úgy, hogy
tudod, pár ember siratná csak
halálod és nem marad utánad,
csak halvány emlék-karcolat,
mit az idő megirigyel,
ellop és kifakít, eltakarva arcodat?

Mégis büszkén a folyó elé állsz,
mint kiskorodban, tekintettel korcsolyálsz,
mert tudod, ezen a tájon úgy szokás,
hogy húsvétra mindenkinek jár egy pászka,
s ha akarsz, bármikor beleshetsz
Karády és Jávör Pál világába,
vagy elmélázhatsz árok alján botorkálva,
és mindezt azért, mert élhetsz,
és a világ benned élhet.

A cipő

Ma is haragszom, Oszkár!
Óvódként utánam jártál,
meghúztad ruhám,
hajam, és csúfoltál.

Egyszer ebéd után
megfogtad szorítva kezem,
én csak nevettem,
ahogy gyerekek szoktak
első pofon előtt, önfeledten.

Hogy bizonyíts,
egy gyengét választottál
és hajtottál térdre.

(Sokáig gyűlöltelek érte,
de egyszer láttam apádat,
aki téged ütött,
mint egy felbőszült állat.)

Disznó képpel vizeltél arcába.
Ő sírt, és nyitva volt a szája...

Nevettél, én meg csak
vártam hiába,
valami megváltó csodára.
Elcipeltek a lányt.

Mégis sajnáltunk
az öltözőben,
mikor jött apád érted
súlyos-szürke cipőben.

Óvódás dal

Az óvoda titkos kis csendjében
igyekeztünk egy nyelvet beszélni,
az óvónőktől biztos távra lenni,
a foglalkozásokon vigyázban ülni,
a borscsot és karamellás
kenyeret mind megenni,
a dada nevét nem eltéveszteni,
a falon a nagy Lenint tisztelni,
hangosan menetelve énekelni,
a szekrénysonon szélről,
a káposztásban fészkelni,
bajnokként gyurmaversenyt nyerni,
Timi gyöngysorát nem irigyelni,
Rudi nyáladzó száját,
Oszkár szadizmusát,
Okszana bárgyúságát nem észrevenni,
a mogyoróbokorról nem legelni,
a fűrésztelep sikoltására
nem figyelni,
nem félni kimenni,
a sok teától a túl csendes
pihenő alatt nem ágyba vizelni...

Elalvás előtt

Emelj le rólam minden mondatot,
mint mozdulatlan ruhadarabot.
Földön alszom, mint az állatok
s mint macskáknak éjjel, a szemem ragyog.

A kisember repedésről álmodik,
mit kitöltve lelke beteljesedik.
Majd megállunk, iszunk valahol valamit
és feltankoljuk a fáradt kocsit.

Sötétség száll, s 11-nek érzem magam.
Gyász, szorongás, tipikus hontalan.
Pedig angyalok olvasnak párnámon ma,
mi így meleg lesz, kerek és puha,
(Mint legyezőfarkú, csillagruhas paci orrluka.)

S bekopog egy jókedvet hozó telefonfülke,
amin ciframintás, lobogó hajú tündérke
telefonál az éterházájú mesébe.

Megkövezve

Szeretem, ahogy apám
a gyertyákat meggyújtja.
Dacol a széllel
újra meg újra,
és inkább egy követ
helyez az elhagyott sírra.
Hisz a lángok
elalszanak, látszólag
értelmetlenül.
Csak fanyar füstöt
hagyva ott belül.

Temető látogatás

Elhagyott kötélhinta
sír lóbálva magát a fán.
Roskadó gyümölcsök után
vágyódó szél ringatja.

Esőszagú földutak derengnek,
oldalra dőlt fejjel
szőlőtőkék biccentenek
csendben, illedelmesen.

Idegenként lépünk
a földre, ahol születünk.
Idegenként köszönünk
mi is illedelmesen.

Ásító kemencék kérgesednek,
itt meg a hársfalevelek
élei nyekeregnek,
ott lakott a kalapos kispolák,
ahol régen volt az iskolánk.

A föld a naptól kiszőkült.
Szőnyegként szétterült
az aranyló sárga láng,
s a csodás villanypózna
két karján gondolatként
az idő is átsuhant talán.

Elbocsátás

Egy kép él bennem,
ahogy az elhagyott
faluban állunk
egy kis temetőben.
Fent a domboldalon
a napban, tündöklő,
selymes fűben,
a szélsimított első
tavaszi melegben.

És ott állt a fa.

Csendes, illatos levegőben,
fehér virágú felhők
közelében.
És mint Isten,
egyenként engedte
el némán szirmait.
Emlékszem.

Tisztán

A múlthoz nyúlni
csak tiszta szívvel érdemes.
Ha vékony jég nő rajta,
kis teher is összeroppanthatja.
Csak tiszta szívvel érdemes
szülőfölded előtt levenni
a sapkád, és ismeretlen
embereknek köszönetni,
mintha minden
nap látnád.

Az egyszerű dolgokat szeretem.
Régi bokrok friss magvát
tartani tenyeremben,
kristályos hóesésben
keresni a templom tornyát.
Csak tiszta szívvel érdemes.

Szárító-levél

Otthon vagyok.
Először 16 év után.
A vizes aszfalt ragyog.
Beteg levelek lapulnak
a földhöz ostobán,
hálát adva az égnek,
amiért itt vagyok.

Szégyenlősként nem vetem
magam közéjük,
hisz így kora délután
e szavak tán
szentimentálisnak hatnak.
Konokul, órákon át ízlelem
a levakarhatatlan emléket,
mely szájugomba ragadt

ROMLOTT FŰ SZAGA

Iszákos önérzet

Fogatlan lépcső
motyogva inog.
Szteppel szemedén az eső,
kezed szürkülő szemfedő.

Egy szelídesztenye
barnás fényű melege
puffant melléd tompán
kilesve a szűrös bundán.

Legközelebb jobb leszek -
mindig ezt ígéreted.
Csöpögős vagy, akár
egy túl híg lekvár.

Odébb üres hinta ténfereg.
Ideprüszköl egy nyúlarcú üreg
és akad itt-ott széna, lom,
süvít bennem a száanalom.

Előítélet

Konzervbe zárva
a cammogó buszon
bámultam szájtátva
a maszatos ablakon.

Gondolkodtam.
Van-e bárkinek helye
a nagybetűs társadalomban?

Hisz aki megmutatja,
hogyan ki valójában:
túl sötét, homokos, világos,
szegény, vagy túl okos.

Sértetlen gubóztam magamba,
mikor felfigyeltem a hangra.
Nem akartam beszélgetni,
bárki gúnyától félni.

De ő tovább próbálkozott,
s keserűen kibukott
számból a mocsok.

Kapálózva, haraggal,
mint egy horogra
akadt hal.

Döbbenetet éreztem,
csendet – és felnéztem.

Egy meghurcolt ember
egy másikat rekesztett
ki vakon.
Kidobva elveit
az ablakon.

Rímtelen Embertípusok

A mint autócsoda
B mint bankkártya
C mint CD ROM
K mint karrier
Ny mint nyaralás
P mint party
V mint villa.

A mint adó
B mint bevásárlás
Cs mint család
H mint hitel
L mint lottó
M mint munka
T mint TV.

A mint adósság
B mint bűnözés
É mint éhség
H mint hontalanság
K mint kocsmá
M mint munkanélküliség
V mint vége.

Bika-emberek

Ec-pec jó kis hecc,
egy-két embert megverhetsz.
Elvakulnak egy-kettőre,
ugornak az illetőre.

Azt kérdezed, kik ezek?
Ők a bika-emberek:
Ingerelik őket a színek.

Szilikon csajok

A selyemfüggöny megtelik
fennakadt rózsákkal.

Az ilyen nő így vadászik:
kinyújtott indákkal.

Tárgyalás? - színlelt kivégzés!
Céltudatos, cérna piros száj,
hideg önfeledtség, művelt báj,
friss győzelemért remegés.

Vajon ez a férfiideál?
Sokszor váltott már a Nő szerepet,
de több-e ettől bárkiben a szeretet?

Amerikai álom

Szeretem a ragyogó hajszínt,
a fehér fogakat, rózsás arcpírt,
a terepjárókat, hajóutakat,
jól szabott ruhákat, illatos kölnit:
mindenkiről az elnök gondoskodik.

Szeretem a ragyogó csillagot
az égen, és télen a meleg napot,
szeretem a meleg, tápláló ételt, amit
néha másoktól, ha szánnak, kapok.
Mindenkiről az elnök gondoskodott.

Altató

Kötődöm hangodhoz,
mint kutyához
a jótevő szaga.
Nincs nélküled szép,
otthon, se haza.

Minket örökre elválasztanak
a fekete szemű ablakok,
élve eltemetett alakok,
egy szál virág a sziklán
egy idegen mártír sírján.

Boldogtalanná tesz a tudat,
hogy szeretlek.
Kék árnyak feledésre várnak,
de közös jövőt nem, csak
múltat kínálnak.

Miért feketnek mellém a csillagok,
a fű, folyó, a homokszem,
s te még a sírban sem,
ha majd meghalok?

Szerelmünk a legszebb,
mert nem teljesül soha,
tisztá. És arra lejjebb
a szentimentális fák sora
int utánunk suhogva.

A fák ágai rázzák igazságért
narancsillatú öklüket a szélre,
de sokan háborúztak itt,
nem állhatunk félre.

Fejed ölemben pihen,
mint lezuhant gyümölcs.
Beteges harmónia libben
elő. Csöndben, mint egy bölcs.

Töredezett szavak buknak elő,
az érintés már múlt idő.

Rómeó, kedvesem,
az élet oly halálos.
Palesztina a hazám,
s ez a város.

Fogalmak

Remény?

Az élet kiszív, mint pók a bogarat, ha
páncélod nem elég kemény.

Egészség?

Mit gyerekkortól elvesztesz: önfeledtség,
tisztaság, barátok, fogak, haj s az egész lét.

Boldogság?

Mindig reszketsz, hogy elveszted, s e
teher nyomaszt, mint egy homokzsák.

Béke?

Mikor megásott sírodnál gázkamrai
hangulatban szemed utoljára emeled az égre.

Szerelem?

Mint a szél: sodor, és ledob. S mint
gyík a farkát, növesztem új szívem.

Hűség?

Körbetáncol hamis kacagás, hamvas tekintet,
és van hűség, míg akarod és elhiszed.

Együttérzés?

A híradóban, mint egy filmen ölik egymást.
Ez is csak kép, de a koponyán
igazi a rés...

Mókuserék

Van, hogy nehezebb élni, mint meghalni,
s van, hogy nehezebb meghalni
mint megélni,
de élni is van olyan nehéz, mint
meghalni.

Jóslatok

Mindenki tudni véli
mi fog történni.
Hisz van:
élet a halál előtt
halál a halál előtt
halál az élet után
élet az élet után.
De mi lesz holnapután?

Háborús bűnösök

Túl- túl- túl az óperencián
jársz most álmodozva:
részt vehetsz világkonferencián,
utána ledölsz az árnyas homokba.

Túl- túl- túl az óperencián
egy harcot látsz talán,
hol a sarkon álló dealer-
katonák vadásznak rád némán.

Túl- túl- túl az óperencián
van egy szűk kapu: a határ.
Szelíden átvezet, nem cibál,
kézen fog a halál.
Rád találva testet látnak,
nem a magányt,
és majd azt mondják:
túl- túl- túllőtte magát.

Fájdalommentesen

Csak az szabad,
ki senkié egészen.
A szabadság rabságába
döntenek e szavak.
Hiába játszod magad,
ha puhánynak tartanak.

Vad tigriseket látok
fegyelmezetten a
zebránál állva
zöld jelzésre várva.
Lent a földön
lepke-létre vágyva.

Ne félj, hogy nem
leszek a tied.
Majd gyorsan
rázom le a kezed,
mint szárnyukról a
sarat a madarak.

Titokban, fájdalommentesen,
ahogy egy homokos sem
lehet hívó, se hős
hivatalosan.
Csak titokban
mentheti meg
a világot és lehet erős.

Új ízek

Néha viszontlátlak álmaimban.
Megtörten intesz.
Inteni akarok, de karom
mozdulatlan.
Nem győzi le a gyáva fesz.

Másként, másra vágytunk.
Vittél magaddal, azt gondoltuk,
repülünk az ég felé,
de zuhantunk a mélybe,
a közelgő felhők víztükrébe.

Elfeledett szökőkútként
zuhanok folyton önmagamba,
kőgalambok ülnek vállamra
és elnézem, ahogy a
feledés porcicáit hordja
a huzat és pernyeként
ül rám a képzelet:
talán egyszer barátian inthetek.

Mindkettőnkben más ízek
érnek. Rám újdonságként
hat a provancei fűszerkeverék
és de javue-t érzek,
ha peckesen elém áll
a szekszárdi dombvidék.

Ne hallgass

Egy levél azért sokat
jelent. Bátyámmá fogadtalak.
Mikor közös játszótérre
mehettem veled, homokvárad
ablakait nyitogattam néha.
Ha most leteszed a tollat,
leesek, mint hegyről a paca,
és leesnek a szavak.

Kolostor ablaka

A fecskék tükörképe
visszapattan.
Bizalmatlan
tekinteted behavaz,
eltemet.

Fürdés a havon

Tüdőbajjal övezett kedvemben
a holdon átsüt a köd.
A frissen borotvált kertben
pár pici sörte röpköd.

Lelapuló dísznövénylevél:
bennem sosemvolt erő
dagad benne, ahogy
a fehér tengerbe
merül remény vesztve.

Télégető

Hengerbe zárva
zötyög a tél. Néha
megrázom és
feszülten figyelek,
mint a házak,
nem ereszt-e,
nem sziszeg?
Most még csak
a szilfák pusmognak
s ez néha megtéveszt.
De mi lesz, ha a
tölcséren becsugratott vész
kitör a dobozból, s valóra
válik a sejtés?
Még sohasem féltem
így a téltől. Repülnek
már a fecskék, és
néha halálzag
járkál a kertben,
vagy egyszerűen csak
a káposzta rohad,
mint őszi lelet?
Ha így lesz, megfagy
az égben a hit is,
meg a képzelet.

Csöndes karnevál

Karneváli hangulat a légben.
Hópelyhek kavarnak fehéren.
Földet, kockacukor kocsikat,
és arcomat betemetve
csillagalak-lelkük
visszavágy a sötét térbe,
hogy csönd legyen végre,
csönd legyen végre.

Lógó

Cérnaszálon lógunk,
mint a gyertyák
kanóc-élete.
Mint törvényszerűség,
hogy a sorompónál megállunk.
Cérnaszálon,
mint karácsonyfán
a kedvenc gombjaid,
a kedvenc napjaid,
a kedvenc cukraid.
Lógunk. Csak úgy.

Fényszülető

Szálla ment a szívembe,
vagy karácsonyfa-tüske?
Ma a világ vált meg minket,
gyertyát gyújtunk várakozva,
e téli sivatagban teára invitálva.
Baba-piskóta is jut ma
mindenkinek, Krisztusi test,
édes morzsa – egyétek!
Kórusként zengnek
a dróton a hálás verebek,
kik a fa díszei, mint apró,
fényes gyöngyszemek.

Azonosság

Gyertyák és fenyők titka:
a koszorúk illata,
és a születés karácsonya.
Pöre, fehér és szúrása
mindkettőnek sokáig él.

Nyújtózkodva

Ma kéknek látom a függönyt,
pedig tudom, hogy fehér.
Feldobott szóként függ fönt,
mit sámlira állva kezem is elér.

Feszítés

Állok. Az ablak
keretét tartom feszítve.
Valamit tenni kéne.
Valami jót, hősiest – gondolom,
erőmet levegőbe sűrítve.
Később jut eszembe:
futni kell a buszra,
áll a munka
az elaktásított asztalon.
De nem mozdulok,
erőlködöm tovább
a lét kereteit recsegtetve.

Szellőztetés

Kinyitom az ablakot.
Belehajolok ebbe
a függőlegesen rám
törő hidegbe,
a vacogó éjszakába,
ebbe a sötét tóba –
és megfulladok.

Fura éjszaka

Narancsszínű az ég éjszaka
és süteményes a köd illata.
Édeskés ingujjadra csüngök,
a békák honába repülök,
hol olyan, mint a légzés a zene
és nem hamis senki füle.

Éjszakások

Ahogy lemegy a Nap,
melóba indul a műszak.
Hajukon, mint drótkerítésen
átfúj zümmögve a szél,
Száraz szájjal mesél:
mindig jobban szerettem
az ócska viskókat,
mint a csillogó táncosokat.
Félidőben elmosódnak
az árnyak.
Párnába varrt mozgás
rémlik. Kurta ásítás.
Előkerül a frissítő termosz,
s mint egy dinoszaurusz
skorbutos szája - bekap.

Párna

Fejemre esik a zene.
E langyos zápor
felvidít, megpörget,
ha a kispárnák szellőznek
a kötélre akasztva,
fülüknél fogva.
Mint köldökszínóron
lógnak puhán.
A textil pillecukrok
tollpamacs filterként
szűrik a szelet.
Bárki látja,
jót nevet. Jót nevet.

Eszterlánci cérna

A tiszta, vakító égen
egy kis, dacos felhő
kószál. Olyan valószínűtlen,
mintha odafent
sárkányt eregetnének,
és lógnának be ide.

Ív

Az emberi lélek
törésének íve van,
ahogy egy sötét pillanatban
megfogan a gondolat
s ősze vált a 4 évszak:
élnem kell,
mert egyszer
meghalok.

X. nap

Zacskónyi vér száll a fejembe
bor helyett.

A kórházi talán
rosszabb, mint a
kollektív magány.
Ingerszegény a képzelet,
elemzel minden léptet,
ki, mikor, hol lehet?
Aztán a fogam
alá nyúlok babonásan,
félve, a meleg
fogágyba fészkelődve,
hogyan kitapogassam
a jövőt. De a jövő le
van plombázva. És te
hallucinálhatsz tovább,
míg véget érnek
fájó tagjaid.

Analízis

Ég-e még
a fanyar füstű
szivarvég?
Nyílik-e
a falon
penész-tőzike?
Kell-e
hedonistának
szeretnie?
Meghalt-e
a világban
a zene?
Szilvák
ringlanak-e?
Magamtól
megvédessz-e?

Állandóság

Azt gondoltam, valaki
más vagyok. Valaki jó.

De azután derült ki,
hogyan a kurta farkú
kismalac csak
kurta-markú disznó.

Hogy gyorsan futok
ha hajtanak az álmok.

De a nyelvek nehezen
forognak, ha elmeszesednek.

S fáj távolságod, míg bánt
mások közelsége,
ahogy sötét gödrök ökle,
a körbevágott luk darab,
miből semmi sem marad.

A gyertyafényes vacsorák:
a lombokon keresztül
bambán gondolnak rád.

Hiába hernyó-sűrű
pillák, mik
lelkiismerettel
rebbennek rád.

Azt hittem más lesz,
azt hittem más vagyok,
hogy hinni tudok.
De csak önmagam
maradok.

Emlékek

Csinálok pár képet
a turista olaszoknak,
aztán továbbállok
a pihenő parkba.
Eszükbe sem jutok
majd a fotót mutogatva.
Piszlicsáré arcerezet
szétázott fényből kirakva.

Hát, fordítás

Száraz levél koppan
hasán fás-unottan,
mint egy mondóka
mozaik-darabja.
Hógolyózunk a
strand tűzében,
s ő megszokottan
bámulja a
nonszensz jelenetet.

Éttermi fantáziálás

Az étlapról felnézek,
a többi vendégre bámulok.
Szálkás húsú halak
rajzanak ki a térbe,
ki-beúszva az emberek
fejébe, és te csak
az uszonyokat látod
a pikkelyes szemekben integetve.

Ajkai vasút

A peronon talpadban érzed:
elindul a vonat.
Visszavered a lüktetést,
mit a másik testén kelt
a fakó zokogás.
A sínek, e kékes acél-erek
dübörögnek, ahogy messzire
viszik a timföld-vér edényeket.

Ornitológia

Esik. Ütemesen int,
pózol egy láthatatlan
karnagy, az eső
engedelmeskedik:
esik. Gyöngyöző
a víz-hang. Üvegen
sok kicsi hideg tó.
Tengerszem, az ég szemei
a szemüvegen.
Néznek.
A mester
mennydörög és integet.
Vérrel szitál a hold,
a csillag, meg kereszt.
A mélybordó utcákat
rovom, mutatom:
itt lakunk mi, ott
meg csak a részeg
galambok motyognak
“tubi or not
tubi?” Hogy mit jelent?
Nem tudni...

Menetrend

Egyikünk kiflit,
másikunk keresztet
vet a galamboknak.

Mindenki vonata
másfele tart,
mint az optimista
bárányfelhők, vagy a
mazochista Nap.

Megváltás morzsák

Vajon azért olyan tiszták
a madarak, mert
mindig kenyérmorzsát
esznek, Krisztusi testet?

És azért szeretünk
gyertyát gyújtani,
mert segít felégetni
a szorosan mögöttünk
vonuló bűnöket?

Azért szeretünk kiülni
a padon a napra,
mert megállunk létezni
egy feledékeny pillanatra?

Vajon azért érintjük
idegenként áhítattal
az ismerős tárgyakat,
mert felismerjük:
ez mind, mi utánunk marad,
mint virtuális földdarab?

Búgócsiga

Nincs sirály, csak verebek
a mézszínű főnyen:
a vizes lábnyomokban
fürdőző apró felkiáltójelek.

Fura egy tengerpart.
Szeplőket tüsszentett a Nap,
a dinnye mellett
sivatagi sóvirágot árulnak.

Mellkasomra hajtod fejed:
szívem búgócsiga, tengeri
kagyló. Az időt öklömbe
szorítom, ne csússzon ki,
ne szökjön meg.

Megrázom, ott zizeg
bent, de végül elröpül-
nek a verebek.

Múlás

Ez a tavasz első napja.
A galambok szárnya
széllé porlad, ahogy
röpülnek a kémény körül.
Hangjuk beléd ivódik, mintha
örökké köröznének ott
belül. Suhogva, értelmetlenül.

A kertben

Mikor fáradtan öntöztem a kertet
és néztem, hogy oszlik a hús permet,
arra gondoltam, ÉN mást nem éltetek,
hiába folyik el az életem.

Elnyíló virágok illata szárad utánam,
és nosztalgiával nézem
a forró levegőt.

Már 20 évesen is öregedtem.
Nem vágytam,
csak langyos kőre az alkonyatban.

A magányom olyan, mint
hiába igyekvő galamb a rajban.
Lemarad, és szép lassan
elmerül a lenyugvó napban,
de előtte megázik még
egy nyári zivatarban.

A fény múlása

A barackfák csonthéjas váza
emlékeztet a bácsikára,
aki kezét mosott a kertben
árnyékba húzódva elégedetten
nézve, hogy az ő kertjébe
száll egy szivárványszínű bogár le.

Az aszfalton találkoztam
fényével egy olajfolton,
hol az eozinos paca
és a kiskertek füstszaga
figyelmeztet, nemrég
minden virágzott versenyezve,
ma meg szikkadt emlékként
a lapok közül hull ki
a négylevelű lóhere,
és szentjánosbogárként
huny ki
a benzines foltok fénye.

Megperzselt fák tövében

Fekszem egy fa alatt,
hullik rám a fény,
mit csak az imák
csendje kavar fel.
Számra ült a némaság,
mint sárga viaszpecsét,
halk lakat, mely aprókat
kattan a fogam alatt.
A taktust méri szívverésem,
s a harang nyelve lefetyelve
törli szárazra könnyemet.
Minden gondolatnak sorsa van,
és pár fura emlék
ködfoltként feldereng.
A szalmaszálak napóráként
utálnak – mint kitört ceruzahegyek –
arra, mindez csupán a múlt,
de tied a jelen
és a gesztenyeligeten
át vezető sárga, napvirágos út.

Utcakövek

Mint a lehetetlen
után sajgó csontok,
mint a meleget
magukba záró
napraforgók:
várlak.
Megroppant csigolyákkal
de talán egyenes gerinccel
ülök majd
halálos ágyamon, hogy el-
bocsáss, és hárs-
illatú rengetegként
ringass el, ahogy
kicsavart fákat a szél,
hogyan lecsatold
a fárasztó gémkapcsokat,
amelyekkel rám
akaszódik a világ.
Akkor majd erőtlen
utcakőként zuhan le kezem
és elszakad az azt
mozgató cérnaszál.

Pipacsok az ágyban

A pipacsok vércseppek.
Cseppek a sínek mellett.
Cseppek a takarón,
ahányszor áthajolunk óvó
kézzel egymáshoz
az ágyban pihenve.
Át kettőnk térfelén,
a köztünk nyújtózó
hideg pályákon
át, e láthatatlan
sínekre fekve.

Ugrás

Ma sétáltam a Holdon.
Egy kislány
álmos rajzain
az aszfalton.
Egy galaxist jártam be,
ahol eleinte
azonos sablonok
illenek mindenkire:
színes krétás családok,
ház, szivárvány, béke,
állatódvák, ugróiskola,
amin az utolsó kocka
egy virágos mező.
S a színes indás ágakon
lógtam, kapaszkodva nagyon
e holdbéli tájakon.

Csobbanás

Úgy folyik el az élet,
ahogy a tollhegyről
a tinta a fehér lapra,
és szembesül a lélek,
hogyan csobbanás előtt
fogytán az idő,
már csak arra futja,
hogyan nagy levegőt
vegyünk, mielőtt
elfogy a csúszda.

Akarat

Pókhálóként megfeszülő
ablak villanása
a sziklafalon
jel a lemenő,
keddi napban.
Jel, hogy Ő
is ezt akarja.
És az ég mintha
össze volna karistolva.
Talán durván
mosták odafent
az ablaküveget,
hogyan jobban
lássanak minket,
és észrevegyük,
Ő is ezt akarja.

Keresztes háború

Páncélos, kiszáradó
bogár-lovagként
vergődöm. Kókadó
rózsaablakod üvegét
zúzom át.

Tudatom befogadó,
nagy, üres és üreges,
mint egy marhaszív,
egy barlangos test,
a TV, ha nem színes.

Körülöttem sirályok,
agresszív kislányok.
Csinosak ezek
a kényszerzubbonyok.
Mértéket veszek.

Későt beváró buszsofőr,
oly nagylelkű vagyok.

Pokol-vörös csuhában járok,
ahogy a gyászkeretes imába
foglaltat papok.
A rabok.
Én csak hinni akarok,
de emberekben nem tudok.

Messiás-mese

Farkas és Piroska.
Megerőszakolja.
Piroska kihordja.
Titokban megszüli.
Száját betömi.
Köveket téve bele
míg púpos lesz,
mint a teve.
Tömi bele,
mint szalmabábúba,
azután bedobja
a kútba.
Harmad napon
a vadász megleli.
Kiemeli.
Szemét rászegezi.
Rászegezi
ezer szöggel,
kicsi testébe veri.
Tűri.
Több ezer éve
ezt teszi
vele Mindenki.

Gyerekmunka

Mit bújtatsz ráncaid mögött?
Kerek sóderen
guruló labdát?
Munkától vakmerő gyötrellemmel
megkötözött gerendák
összetört, porladó Corpusát?
S ő csak mosolyog rád.

Kohó

Jeruzsálem fehér városa
viharlámpaként világít ma.
Utcáit belengi az idő,
az olajligetes sivatagi szél,
mi néha próféták szelleméhez ér.
Előttünk telve áll az üres tér,
a sarkokon hirdet ígéket
az ősi vakolat,
mi szíveket gyógyít, s vakokat.

Fekete ablakok

Ráismerek egy mecset törött romjaira,
ez még most is Palesztina.
Állok tétován az élet mikroszkóp-színpadán,
súlyos csönd honol és sebzett magány.
Mi lesz, ha egyszer számon kérik a tegnapot?
A lélek itt csak átutazó, és mindenkit elhagyott.

De a virágok is mocskon nőnek fel.
Nem üthetsz meg
valakit még egyszer,
csak először, egyetlen egyszer!

Sehol

Tiszta vízre vadásztam pohárban,
de nem találtam tisztességre
se mocsokban, se keresztelő kádban.

Húsvéti mozdulat

tudnod kell,
hogymeg nem hozhat
össze a sors
egy szenttel.
gyorsul a vonat,
kijjebb hajol a
nyújtott, nyugodni
térő nyak,
mibe ordítások
szorultak.
a szél gyors, szárít,
és vízzel szentel.
az izzadt fej érzi,
hogymeg repülve bevérzik,
egyesül a szembejövő
oszloppal, keresztel.

Szemfedő

Íme, hát meglelted hazádat
vérázott ország térkép alatt,
mit gonosz pókként behálóztak
ormótlan, sötétszín vasutak.
Az ám, a hazád!
Hol ma sem borítják
rózsaszirmok sírodat.

Harang-világ

Mint megrepedt, hangja vesztett
szép harang, amelyet kertek
végén a csűrben megtúrnek,
kihunynak csendben a versek.

Pajta-társa sámli, festett
gereblye, selype, megrepedt
ládikó. Ólban fekszenek,
és lomhán mesélnek.

Javítás után is rekedt
a harang, nem szól, csak remeg.
Szájában forgó üzenet,
melyet egyre tátog némán:
Mind, – mi – Is – ten – bimm – bamm –
Itt – van – itt – van – itt – van!

Holdérzékenység

Sárgulnak némán a házak,
száradnak az emberek,
a Hold öreglányként integet.

Attól még Krisztus nem leszek,
hogy szétdobom kezeimet
és keresztre feszülök értetek.

Csupán ok nélküli hit
vagyok, egy mindig szürke
felhő, aki templomtetőket hint,
és mos tisztára, fehérre.

A felhőknek nincs ára, mit
ráírsz bűnbocsájtó cédulára.
Ok nélküli bizakodás,

hogy parfümök helyett
virágot szagolunk nemsokára,
valami élőt, igazít, akár a
romlott fű szagát,

hogy halljuk a hamvadt
gondolatok szavát,
tapintjuk éjszakai zseblámpák
szabálytalan pulzusát.

Hogy ne feledd:
a csomó az áll alatt
a kendőn emlékeztet.
Ha intenek, emeld
fel kitérve kezedet!

IRODALMI KRUMPLI

Szóköz

No Men - est omen.

Verő fény

Sakkozunk kockás paplanon.
(Esetleg bélyeggyűjtemény?)
Olvadó selyem, cukorka.

Zenét hallgatunk sötétben,
duruzsol a demizson,

s reggel hangosan ömlik ránk
csillogó, ezernyi fényszilánk.

Ikon

E kanálnyi falattal
ikonokat festek,
izmos arany szárnyakat
a fejed fölé.

S hogy ne mondd
tökéletesnek,
pingálok egy kis mohát
a lábaid közé.

Apró világ

Van, mikor kedvem telik még
otthagyni a hóban talpam helyét.
Újságból kivágott recept
túloldalán pite-szagú kép
hirdeti: otthonosság.

És éjjel kell egy zokni,
hogy a takaró alá a
könyv mellé legyen mit belopni.
Forró alma hirdeti: otthonosság.

Irodalmi krumpli

Közös kis elmebajok
topognak.
Ülepnél lelapult fotelszőrök
ropognak.
Ujjamat sebzem betegre –
az irodalmi tevékenységekbe
a nagyoknál is belógnak
a cumizástól kiázott hüvelykujjak.
Óvatosak az emberek,
a köveken billegve lépkednek,
mint határozatlan, félig sült
szalmakrumpli
a csúszós serpenyő szélén,
hol füstölögve körülnéz,
de eléri mindenütt
a sorsa: egy adag majonéz.

Vízlógatás

Lóg az eső bütykös lába
(40-es lehet legalább).
Odvas lukakat vág a beszökő
fény a falon.
Elbújhat idebent, hagyom.
Esővirágok bontanak,
mint a halak, pocsolya-szirmokat.
Csendesen kopogtat
a liszt a lehulló padlón.
Gyümölcsök lógnak
száradt köldökön, drótokon.

Édesség

Szirmot bont a kehely:
s mag helyett fagyaltot
porlaszt gombócokban,
mint művirágok a boltokban.

Családfa

Ha családfára mászok,
valahogy mindig ugyanott
kötök ki egy törékeny
ágon, valahol felül,
ahova csak madár ül.

Ugyanazt szajkózzuk szüntelen,
aztán lazítunk a szünetben,
iszunk egy jó kis feketét
szürcsölve, illetlen vendégként.

A fa meleg, odvas, ránk-
simuló teste, mint egy melák,
öreg óriás, aki mesél órákon át.

Fentről jobban látszanak
a régi nemesi kúriák,
amelyek a szürke köd-homályt
lándzsaként döfik át.

Elegancia

A furcsa fa lezuhant ága
beakadt, mintha
keresztbe tenné lábait egy nő.
Pedig csak félresiklott
testén a fájdalom,
és ott maradt határozatlan,
mint egy görcsös névelő.

Hipnózis

Nézz mélyen
a japán tulipánfa
közepébe. A fészekben
horgoló lila tulipánmadár
vörös bűgőcsiga szemébe.
Megtudod, a földön
jársz-e,
s a cipődön
koppanó vérdarab
gyász-e?

Madáretető

Az etetőben
apró szavakat falnak
egymást nyomva a falnak,
hogy ne jusson másnak
az Igazság.

Ló-halál

Olyan furcsa ez a ló!
Túl nyugtalan a sörényén nyugvó
zsibaj, teli-vér a szeme,
orrában csordák horkanó
üteme. Unott mélység ásít fülében,
színe puha kátrány,
s nála nem hátrány
az sem, ha a virágok
értünk nyílnak a hátán,
s a síron lelegeli mások
bánatát, a lélek számára
megfoghatatlan, mint a
nincs és a van fogalma
a halál után,
mi nem más,
csak az elmúlás
torz fintora.
Agyában lenyírt tompaságok
figyelnek, mint a légyapapír,
s lassan keringnek,
mint ecetes lében
a heringek.
Furcsa ez a ló!
Nem valók már nekem
a plüssfigurák!

Ésszerűség

A csillagok egy helyben
állnak, hiába forog
a Föld.
Talán odaragadtak,
mint rágótól a kanalak,
ha megrágva bespájjolom
a régi pléh
esszájg közé.

Mozaik

Hurcol mindenki valamit.
Emléket, hangulatot, kint.
Mint bőröm, nehezedik rám
és röpít e mímelt vitorlám.

Balaton menti kis vasútállomások,
Lipták-házi bográcsgulyások.
S a paprikás tűz és hangulat
melegíti szűnyog csípte hátadat.

Esernyő lóg az indás vason,
barokk csigákban száll fölé a füst.
Tűz kék-láng tornázik hason
fekve, hogy színe legyen ezüst.

Hamutálnyi toboz tornyosul,
mint nemes hagymakupola.
Ott már látszik a viaszpalota,
a megvillanó, átlátszó csoda.

Egy gyerekvárosra épült gyertyatartó.
Benne zöldpatás, pöttyös szárnyú
csahos kiskutya.
De hiába nézem, nem
ugrik sehova.

Fejfájós indafüzér
görcsöl vörösborban,
és elnyom, mint a tüzet.
Elalszik, s elalszom én is,
és mindenki, aki szeret.

Árnyékok táncosa

Lábujjhegyen állva várok
tisztá szívemből megállok.
Mozog a test, mozog a kar
miden mozdulat élni akar.

Térden állva szállok.
Kacagva örülten követ sikálok.
Te átok, te átok...

Nincs tüske többé
nem bántok, nem bánok.
Mindent kizárok,
és védtelenné válok.

De dob, dob, betör
a dobszó újra.
Belecsap minden húrba
borzas képzeletbe túrva.

Elvakít, orrokat facsar a dér,
rád mászik, szűköl a tér.
Dob, dob dobban a vér
szakad a bőr, a narancshéj.

Az öreg fakéreg
nem törik tovább,
ha megkéred.
Van rajta még egy
fagyott meggy,
ha feléred.

Olyan valódi a csendes idő.
Figyelve lapít az apró erdő.
De újra nő, nő, nő
benned egy mániás csecsemő.

Észrevétlen, nem látható,
mint pára a légtérben
mit kiad egy fülledt tó.
Fojtogató, fojtogató.

Sótól fehér, omladozó
a duzzogó fájdalom.
Üresen kongó
ártalom, lábas a faágon.

De hiába össze-visszaság,
szórtüsző, félrevakart hajhagymák,
síron kihajtó futó,
menekülő hangya, virág,
elharapott rizsszemek.
Lerogyó fafaragás-erezet,
muskátlis függönyök,
s a tábla ha nem vagy itt:
Rögtön jövök!

Ha megnyomom,
néha még nyögök.
Hiába furcsaság, a
sütővassal fabrikált
kislányosra
csavart szél-csigák,
vagy bármi,
mit kitalálsz
figyelmed elvonni,
és végre partra vonni,
csak pereg a dob,
s egyre járod
saját vitustáncod.

Téli fészker

Törött tojás a fészekben,
állott gyomszag a lélekben.
Kicsi békék pattannak
a földről vissza.
Széna bök oldalba.
Térdemre hullott arcod
nyugodtan húzd vissza,
kedves madárijesztő.
A tél itt a fészkerben
nem is olyan rémisztő.

Lehetnék

Lehetnék bármi,
s mindez beléd hasít,
mint emigráltba
a hirtelen anyanyelv,
mit nem is gyanít.

Lehetnék szeplőkkel
teleszórt torta,
mit naptól óvnál
mellényzsebben hordva.

Vagy kellemes titok lehetnék
és a végén Sámánként
eltűnhetnék.

Nyakék

Nyakadban zörögve hevernek
színes marcipán golyókként
a csillámló kövek.
Halott üvegek
karistolnak bent,
s a bőrdet.

Celebek

Kivagy Bigyóka
azt gondolta,
ő valami mélyen odabent,
ki néha emberséget ment.
S ahol megjelenik ő,
illatától ragadós levegő
lengi be az éttermi étert
albínóvá téve bármi tételt.
Azt gondolta elég,
ha egy bávatag dizőz,
s igaza lesz,
ha erről másokat meggyőz.

Leleplezés

Mi megalázóbb
egy barnának,
mint a szőke huzat?
Mint egy pofon
hangjának nyoma?
Mint gramofon
mellett a zongora?
Mint e vöröslő,
szekrényszínű zongora,
üresen, húrig kitárva
melyben zenének
nincs nyoma?

Alagút

Csorognak az elveszett könnyek,
mint felhő nélküli eső,
ki tudja, honnan jönnek.

Lelkem útvesztői összegabalyodnak,
mint hajad szálai
a szélben megkötve suhognak.

Az emberi kapcsolatok zörögnek,
a szeretet erősebb, mint a természet.

A fa ledobja tüskés gyermekét
a mélybe, hogy héját széttörve
kiguruljon belőle
egy szelídgesztenye.

Vajon került-e beléd is gesztenye?
Miért vagy ennyire konok?
Nem vagyok puhány, de fájnak
szavadból kitörő agresszió darabok.

Megvonaglik bennem a borzadály
előnt, mint partot a dagály.
Szónak feltörni nem volt ereje,
szádból hirtelen kigurult egy gesztenye.

Kompót

Félbevágott ananászban
turkál kezed,
lucsogva markolja
a gyümölcsöt
mint egy kékes szívet.

Tiszta úton

A sarokban savanyú ízt
böfög az unalom.
A szomszédod
zongorát vesz gyakorolni,
és a jókedvű klimpírt
nem zárja el egy
kis textil rolni
az ablakon.
Bosszúból
frigid álmokból
csapsz egy kis murit,
ha lapos az élet, mint
egy mobiltelefon.

Repülni tanulok

Mint naftalinszagú moly,
a sértett gondolat úgy kering
a zárt szekrényben.
Ide zárom az emlékeket.
Itt van a vörös macska
a szomszédból.
Trabantos felzúdulás
egy kitörő torokból.
A reggel mohón befedő
csíkos frottír köntös, és
elégett tarlóként az üszkös
feledés.

Felolvadás

Aszpirinként felpezseg a Hold a tóban,
mint nyalóka a forró szóban.

Nem virággal

Még csak 6 óra,
de már húz a
karóra.

Nyomás

A tenger mélyén
már nem olyan
nagy a nyomás,
távoli a tompa-
hangú vakarózás
a kutyátlan ól felől,
mi mustárgázként
idegeket öl.

Megperzselve

Napozva fekszem
a lefedett
emésztőgödör mellett.
Elképzelem,
amint emészt.
Egy kezet, egy mellett,
egy embert,
egy szerelmet.

Hangolás

Nyegle kabócák neszelnék
szürcsölve a tájat.
S utánózva párat,
mint savanyú tejszín
a habverő alatt:
csomókba áll a szám.

Elveszett szavak

Én csak nappal álmodom.
Néha szél vibrál színeket
zárt szemhéjam mögé.
Egy vonalas füzet
lapjait borzolja
a hideg szél.
Mint egy kis állat,
talán fél,
kiszárad, bereped
s benne minden gondolat
meddőn elvetél.

Csörög a telefon,
de a kagylóban
se beszéd, se csiga.
A vonal végén
elhamvadt szavak
himbálóznak.

Vendég

Virágport sóhajt a levél
simára vasalt hátán az él.
A kertben sétál, néha megáll
a karton ruhájú, szőke halál.

Vadszőlő mögül rivall
a görög-kék sziklafal,
lágymint galuskaként guruló golyó –
lehengerel a félelemfolyó.

Tarkók

Nyílt tenyereden
kérdések gurnyasztanak,
holt sellőket ugrasztanak
át delfin-karikákon.

A tengerből a kicsi,
ficáncoló fények,
úgy buknak felszínre,
mint belső lényeg.

S mint hasra
boruló sellő-fejek
fordulnak fel
a sziget-tarkók,
melyeket
hajók kerülgetnek.

Szemét

Szétmázolt festékekkel
házszámok hirdetik
a kukákon:
Ez az én szemetem!
S én, illetéktelen
beléjük teszem
kakukkfióka képzeletem.

Összefüggések

Paprikát ettem, azért okádok tüzet.
Aki mást mond, az nem szeret.

Ésszerűen

Néha mozognak
a tárgyak,
és tudom,
hogy csak képzelem.
Így sorra fogom
őket, és helyükre teszem.

Véletlen rulett

Úgy lennék szerkesztő, ki
minden felesleget kihúz!
A világból nem
maradna más,
csak pár vessző
és néhány szó,
mint: ceruza, só,
és esszájg koccanás.

Fehérség

Víz fehérlik a
pók fonta hálón,
mint csüggedt tévedésből
liszt a mákdarálón.

Eső előtt

A denevérként
csüngő boldogságon
a fény is elbukik
fent a fákon.

Fákon csüng a sóhaj, ami fáj,
szél sodorja ide-oda.
Köd-pakolás alatt fakulva ül a táj,
s a nemlét kapuja rozoga.

Fejjel le

A plafonon járok,
óráként inogva várok.
Innen nem látszanak,
csak kerek gombának
a giccses porcelánfejek.
A homokban kamilla,
préselt gyomfüvek.
Odalenn szemerkélnek,
hinta-kavicsok peregnek.
Ha egyszer leesek,
a fejemen a bőr bereped,
meghasad, mint a tudat,
s akkor vádlón
vonul majd a padlón
az ügyeleti csend.

Fehér éjszakák

Nem szeretem, ha sírsz,
mert rám jön a vacogás.

Ilyenkor az erek
hidegek, mint a sínek.

Kőként húz a lelkiismeret
s a pitypang-fehér éj
pelyhes felhőket ereget,
akár a képzelet.

Éjszakai hajózás

Félbehagyott konkáv mondatok
karcolnak szögletes éllel.
Hátamra eső jégkockák szánkáznak,
a vízben a csigák versenyt nyúlnak,
helyzetként az időhöz idomulnak.
A hajóorr prüsszköl, selymesen permetez,
egy kutya pamacs farkkal evez,
miközben megfeszül a hajótest.

Semmiségek

Nem kell több hézagos
fogason nyúló kardigán.

Nem kell több üres polc
felidézve: itt voltál talán.

Nem, a félrenyelt,
szétrágott mondatok!

Nem, a ropogó májú
nyelved alatti hangok!

Nem, a csipás, borzas
legyezős morzsák,
a szottyadt gyümölcskosár,
a bőrs vizespohár,
mi saját üvegkörébe zár!

De fázom, ha nincs kardigánom.
Nincs hely, hová emlékeim rakom.
Nincs szó, mi rokonom.
Nincs mivel jóllaknom.
Kialvatlan a jólfésült hőség
és kicsattan az üres rekesz.
Száraz minden hősség
ha minden hétköznapot kirekeszt.

Tartás

Ahogy a sértett gondolat,
széttagolva száll a füst:
száraz, kemény, és fanyar,
számban kavargó
díszes kanyar.

S ha a félelem rázna szét,
a libabőr összehúzna ezután,
de olajként elfáradva mégis
elengedne kávészünetre talán.

Kabátgomb

Fény-kétes, opálos gomb
a Nap ma.
Hússzín lerakódás,
észrevehetetlen szem
egy csenevész üregben,
szégyen-bogár
az égszínű kertben.

Lusta dallam

Lagymatag zene kocog
két fülem közt,
mi kotta-csíkos agyamba
költözött.

Hidegre téve

Borosüvegtartó pincés,
illatos boltívben
gyöngyöző,
vastag, penésszel benőtt
emlékezés.

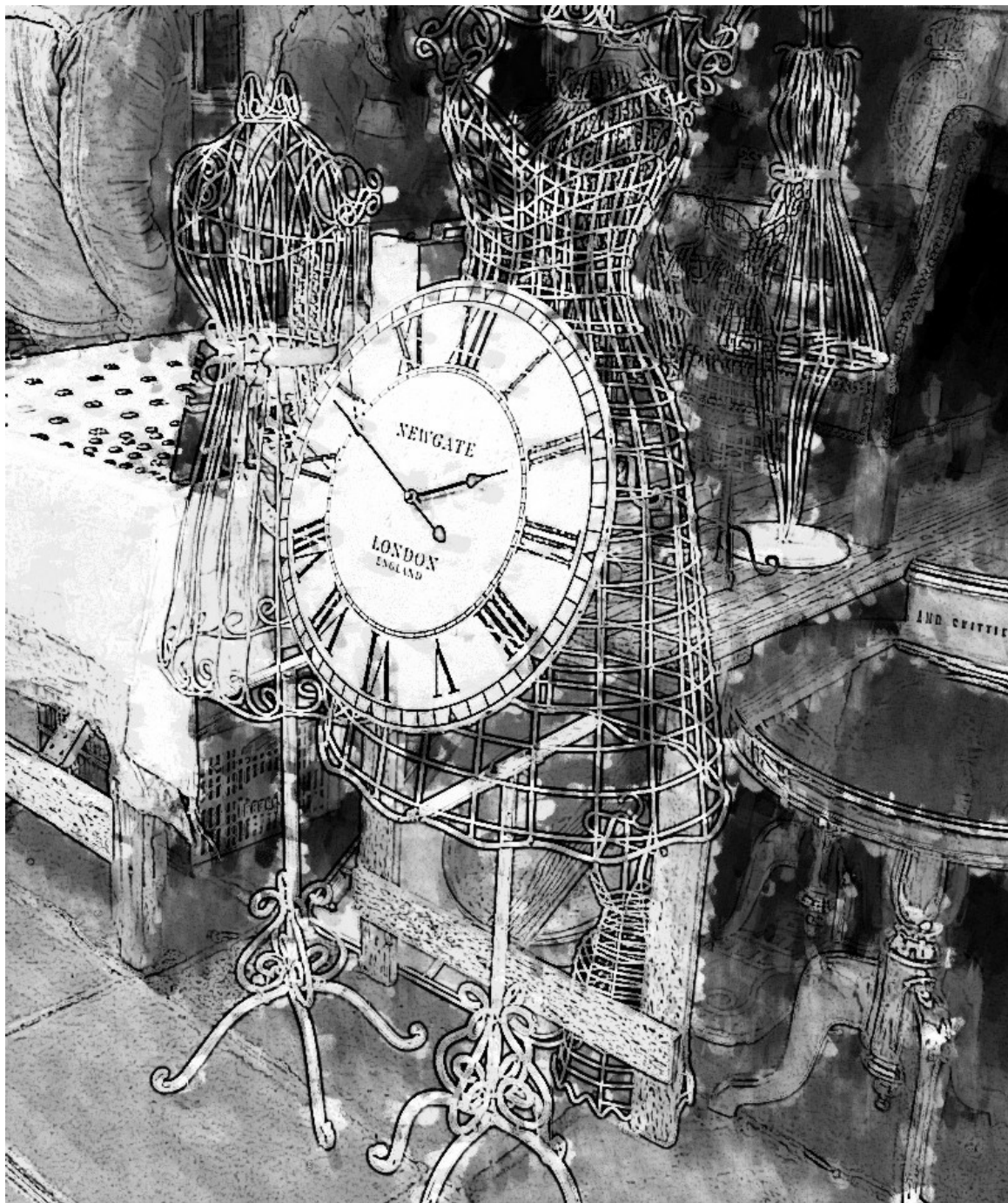
Tiszta lap

Agyonnyom a bokor rogyasztó
színes, piszkos vizes hó,
olyan, mint a lelkiismeret.
És nincs az a tabula rasa,
mi mindezt rólad lerázza.

Hóakadály

Sínhajónak hó zátony
hullik a vasnyomra.
Idegesen nyerít a mozdony,
hajszott állatként, szorongva.
De tekereg a vonat újra,
mire harmadszorra
kordul az óra gyomra.

HOLD A FÜGGÖNYÖN

Titkos hadifogság

Védtelessé teszem a világot.
Fellázítok mindent,
ami bejrúti sorsra jutva
a rosszat természetesnek szokja,
gyümölcsfésűként kócolom az ágat
kifűzve belőle azt, ami bánat.
Angyalnak öltözött fabábként játszok
kikiáltót, és hirdetem:
a világ békés már, és
nagyon védtelen.

Emlékek ostora

Szilaj, vad musztáng a lelked,
karámba hasztalan terelned,
hisz bármikor kitörhet.
Ha néha szelíden legel,
máskor jégesőként ütlegel.
Szilaj, szép ló a lelked,
ifjú, dühös telivér.
Izmaiban vak hajsza és
a nemes vadászszenvedély.
Mintha folyó előtt állna,
a múlt ráng bőrén tétován,
hab jön kitágult orrlíkán.
Talán ostor emelkedne,
de odébb illan szaporán,
a réten át fel a hegyre,
keresztül emlékek hadán.
Szilaj lelked ez a ló,
lábad, mert álmodozó,
és emlékeztet:
ne torpanj meg,
ne légy megalkuvó!

Jó napot!

Vágyom valami csontos,
éhező boldogtalanságra,
csonka kis semmire, halálvágyra,
mi megihletne és rávinne
pár veszélyes, lezárt vágányra
vigaszként, cserébe azért, ha
itt élnénk a Halál szomszédjában.
Illendően köszönnénk egymásnak
és ápolnánk a kialakult jó viszonyt.
Mielőtt átvinném, lenyálnám a torta
tetejét, aztán fognám a habszifont
és pimaszul rányomnám mindazt
az iszonyt, ami naponta garbómba
fojt.

Zongorafutam

Kifeszítenek a mindennapok!
Az, hogy egyáltalán vagyok.
Mintha nem a saját életem
élném. Örülök a világnak két napig,
aztán sírok zárkámban hajnalig.
Pedig szeretnek és viszont.
Aztán pokolba vágok jó viszonyt
mindenkivel. Francba is!
Elvégre egyedül vagyunk,
bár párosan szép az élet,
de olyan hülye jószág a lélek,
hogy néha „csak úgy van”
tőle az ember. Mint idegenben
a csodákra, vágyik a
magányra, amitől egy életen
át menekül. Ki érti ezt?
Utána pitizünk egymásnak
rendületlenül, hogy bocsássunk meg,
saját magunkat alázva.
Az életet minden más kottából
játssza, de miért kell nekünk
folyton improvizálni? Fene
a rendbe és kottákba? Elvégre
túl harmonikus, egy idő után
még unalmas is. Hát mit
nekünk a szimpla megismerés,
mikor kedvünkre retteghetünk,
hogy melyik billentyűnél
bicsaklik meg kezünk.

Shadow-boxer

Elegem van az árnyakból. Elegem!
Tündérként megtehetem,
hogy arcukba vágjam
a nemlét darabos gyűrűjét.
Ifjúságom búcsúztatva, széttört
brossok és C-vitaminok közt
teltek lázas napjaim.
Isten veled Félelem!
Ezentúl másik sarokba
bújva figyelem az életem.

Változás

Pusztá gögből alázatra
vágytam, hogy „Na,
ez is meglegyen!”
De tévedésből ráhibáztam,
hogyan valójában milyen.

Gyűlöltem hálás lenni,
mert végig azt hittem,
sajnálathoz fakad mind-
az, mi jót tesznek velem.

Egyedül

Óceánok sírnak mögötted.
Ha magányos vagy, légy egyedül!
Nem véletlen, ha minden elkerül.
Ne hidd, hogy bármi is kellhet,
harapd ki az ellenséges nyelvet!

Ha unatkozol, vedd le mások terhét,
és tégy úgy, mintha élveznéd.
Ereszd ki az angyalt a kalitkából,
amit az ember neki ácsol.

Mi kell, azt vedd el, ne tétovázz,
az idő majd mindent helyreráz.

Mi neked virít: a magány
négy évszaka. Rád törnek
éjszaka vágta képek,
és puhány, esendő rémek,
szánalmas kis alakok.
Ha fázol, csak nyisd ki
jobban, nyisd ki az ablakot!

Bádoggalamb

A kutya a levegőbe harap.
Kicsapódnak számból
az éltető szavak.
Acsarkodik a lelkiismeret,
négykézlábra ereszkedve ugat,
ha eljön a huszonkilencedik nap,
mikor a reménycsírák elsorvadnak,
már az álmok is fárasztanak,
többet nem tehetünk:
új útra kel a bádoggalamb.

Árnyék-hárító

Nincs árnyéka a lángnak,
ezért égek, nemcsak a mának,
izzón, lobogva élek.
Az idő lerág, mint a féreg,
hiába dohos felháborodás.
Sajgok utánad,
bennem bujkálsz,
mint influenza,
vagy magára
hagyott bánat.
Aztán csipkés melltartóként
adom meg magam a
csábító, lila halálnak

Ne félj

Ha szinte gyűlölsz, úgy szeretsz,
hiányom lelkedben is sajog
és kihez mehetsz, csak én vagyok,
ha minden csillag nekem ragyog:
ne félj, ne félj kedvesem!

Ha nem kérsz többet, mint adok
és nem bánod, hogy csöndben vagyok,
tudd, hogy akkor is, ha nem,
de mindig veled vagyok.
És ne félj, ne félj kedvesem,
majd átöllelek szelíden.

Igazmondás

Illik hozzám ez a ruha.
Olyan vagyok benne, mintha
önmagam lennék végre.

Talán a színe, illata, anyaga,
vagy csak a métere
illik egy ilyen illetlen lélekre?

Világgá megyek, mert
bátorságot kelt bennem életre
hátrahagyva mindenkit és mindent,
ami valaha volt drága,
s az óceánban twistelek.

Rávesz, hogy legyek
fájdalmasan őszinte és szabad
hátrahagyva hazugságokat.

Bogdán Kata 4 éves

Sután ajtót nyitok.
Üdvözl szemedben a titok.
Sokszínű illat körbetáncol,
homlokod karikákat ráncol.

Szívzörej, tágra nyílt szembogár,
körötte barna koszorú,
mint aranyló színű pohár.
Mosolyod magányos, szomorú.

Ismerősen ismétlődő jelenet:
a látogatók kellemetlenek.

Mert újra elhagynak,
és itt maradsz egyedül.
Vasrácsos ágyadnak
panaszkodsz csak legbelül.

Elhagyott, félig nyomorék,
kórházban felnövő
négy éves életét
gyötri a szánó látogató
előcsalva a reményt,
hogy nem csak integet,
de el is viszi őt
fogva görcsös kis kezét.

A fal

Hol én lakom, társam a magány.
A fűvön árnyékot fúj a szél,
esőfelhők közt él egy lány,
s a Hold a függönyön égig ér.

Hol én lakom, a falak
hallgatag kövek, mint hideg halak.
Hol minden árnyék, s a fény
csak az árnyékhoz szolgáló remény.

Hol én lakom, nem siet senki
a nyitott ajtó felé menni.
Tudja itt mindenki:
az ajtón túl nincs semmi.

Hol én lakom, sírni akarlak látni,
hogy ne szánjalak nagyon.
Ha sírva nem tudsz kiállni,
csak villanás vagy az ablakon.

Hol én lakom, bántó a néma,
elnéző megbocsátás.
Mert az örült is lehet néha
épeszü, egyenlő társ.

Hírek

A TV-ben fehér ruhában állnak,
kezükben hervadt virágok.

Döngnek bennem a szavak.
Rács a szívem, de ez még
rajta is megakad.

Egy anya megőszült,
mert gyereke előtte hever
a romok alatt,
s ő is már csak porló anyag.

Fénykép

Címlapon egy furcsa kisfiú.
Fekete szemében mélabú,
fején piros kötés,
mögötte kínzó erőlködés.

A háttérben a táj
idilli, csupa báj.
A növényzet üde, buja,
tövében kocog egy kódis kutya.

Előtte s mögötte emberek
lankás válaszáton menetelnek,
mi hosszú, poros hullámsír.
Sok ember sok mindent kibír.

Itt az árnyak vágtázó rémek,
s még a fák is lapulva félnek.

Hol túl nagy a rend,
ott túl nagy a csend.
Máshol sok a fecsegés,
hogyan ne halljon a recsegés.

A fiú fején a kötés –
nem eltévedt lövés.
Egy barátja volt és
a bozótvágó kés.

Sírató-dal

Nincs baj, míg van madárének
és vannak természetes fények,
míg a szépség tökélye az igazság
s míg a látszat szép, bár belül gazság.

De a látszat számít, nem a virág
gomblukadba zárva.

Ha szíveddel együtt
a kabátod kitárod,
szatírt látnak,
és a lincselést megáldva
csépelnek véres-halálra.

Fényterápia

Hajlott hátú tekintettel lépek át
a küszöbön, lerázva a kényszer porát.
Kaktuszként gubbasztok várva
a megváltó nyárra,
mikor szemüvegem csücskén
örökre megalvad a fény.

Ipi-pipacs

Érezni fogom,
ha eljön
az utolsó napom?
Más lesz majd,
mint a többi?
Alkalomhoz illő
ruhát fogok viselni?
Kit bántok meg?
Kit szerettek?
Ki nyugtat meg
és zárja le szememet?
Esik-e majd,
ha elmegyek?
Ha harmat leszek,
lehullok-e az égből?
Nélkülem merítesz-e
erőt a fényből?
Hogy szerettem
a pipacsot, emlékszel-e?
A síromra, Istenem,
teszel-e?

Várakozás

Az emberek, kik a remény
árnyékában élnek,
síromhoz sodródva óvatosan
mellém lépnek.

Sok fakult szemfényű ember
üres tekintettel
őszinte kezükben lopott virággal
sűrű földdel főd el.

Ezüstsínre dermedt arcok
mutatnak nem létező harcot,
hamuvá vált a parázs
tíz évet őszült a kacagás.

Mindenben ott lapul a halál.
Láthatatlan sírokon
mindenkinek neve áll.

Zománckék felhők
likacsos rongyai látszanak,
szerteszórva gyertyafényes
szúnyog-lángok játszanak.

Az ég szürkén visszanéz
a sarok után.
Átmegyek a nemlét
rozoga kapuján.

A motoros

Fűmagot visz a szél.
A bukósisakból könny pereg
a sóderre. Gyertya csepeg,
összeolvad temetői vérré,
a kavicsokkal dermed
viaszkeverékké.

A kamrák dobbanása

Itt fáradtan ébredek,
ideges, összevert
szívvel és aggyal.

Auschwitz mára már
szobákká szelídült, de
most is érződik a sovány
hamu szaga, és a
zsíros döllyf hányingere.

Nemzetiségi szobákban mutatják be
az ismétlődő, egyformán
borzalmas halált.

A folyosó végén fogad
az akkori Budapest,
ahol nagyanyám született.

Ismétlődő hologramok
szegődnek idegenvezetőnek
e szótlán irka margójára.

Kis- és nagyfiúk, lányok
és kiherélt roncsok,
írók, kísérleti politika,
sok sárguló papírja.

Sínek. Vagonban távozó lelkek.
Szilánkos emlékek, mécsesek,
üvegpadló alatt gázok.

Szüntelen pergő képkockák,
emberből főzött szappanok,
tanúk, csontszín gyertyák.

Megmentők, dokumentumok,
összetört álmok,
az emberség szilánkos szikrái.

De a mezőn zörgő magnószalag
ugyanazt a szelet fújja
megakadva évtizedek óta.

Szobrozás

A talapzaton
szoborbálvány.
Hidegen nézi
előtte állva a lány.

Lelke törött érzelmek borzalma,
szemében él a mélykék remény,
egyszer ő is lesz olyan kemény,
sebezhetetlen márvány-lény.

Sótlan tenger

Vízfoltos ez a papír.
Hideg, ázott szavak,
mint parton a halak
haldokolva tátognak.

Keksz

Sós apró a borhoz.
Rezeg a pohár.
Rezeg a bor a pohárban.
Rezeg a tegnap is a mában,
a könnyel teli szádban.

A parton

Meghalt kicsit a folyó.
Ráhajolnak siratva a fák
és gyászolnak, mint
repülő fáklyák a
szentjánosbogarak.

Törékenység

Ma először szégyelltelek –
könnyek közt ölelve – Téged.
Éreztem, fel kell, hogy kenjek
arcomra némi remény-pakolást,
majd celluxszal ragasztgattam
álmaim berepedt kirakatát.
Néhány szót elbújtattam,
hogymajd elvigyem
könyveim lapjai alatt.
Vesztettem, pedig ellenségem
nem is erős páncélos-bogár,
csak egy átlátszó üvegpohár.

Szavatossági idő

Elköszönnek a régi morálok,
unod, hogy mindig félreállok.
Intesz, kipakolod a ruhád,
és mint az éhező fiókák
tátognak a gazdátlan fiókok.

Elszöksz az őszi fák közt
a levelekkel kergetőzve.
Szemedből csepp-kövek hullnak
alágörögve és helyükre
az út menti árkok
gyerekkora költözik szemedbe,
lelkedből a madarak
elröpülnek délre örökre.

Olyan mélyre

Olyan mélyre tudok hullani,
mint pilóta, ki
nem akar katapultálni,
vagy dzsentrí
a tőzsdén, ha veszít.
Akár a Balatonba
a szavak.
Mélyre, mint a
fagyott madarak.
Gránátalma gyümölcse
szádban, mit vörösre
szív a Nap.
Amikor a szél lágy,
mint a játék,
ha nincs semmi jó,
amire vágnék.

Egy Pár

Minden szavad bánt,
mint kosz a szem bogarát.
Hiába törném át lelked falát,
csahol egy kutya itt bent valahol,
árnyak csillognak mindenhol
arcodon.
Neked őriztem a sírást
e napon,
embercsonkok ülnek
a pamlagon.

Liliom koporsó

... ha egy szerelem száradó virág
meghal benne egy világ...

Rovás

Hosszan szeretnél
kiabálni és sokáig,
de közbenhög
hallgatag önérzeted,
hogy jól nevelt legyél,
és jobb, ha lenyeled.

Aztán idegen városba
érve rád ülnek
a zörgő, bogáncsos kövek,
melyeknek te lehetsz a
súlya, visszhangja, árnyéka
az utcákat róva.

Nyeszlett lelkek

Megszokott lomok,
pókok, csókok.

Cukormázaz nyalókák,
féltékeny sem vagyok rád.

Milyen kár,
milyen kár,

füstös szavakkal jár,
öngyilkos a Kékmadár.

A FEL-FELDOBOTT NŐ

Tartalom

Az ajtó előtt állok.
A küszöb zavart.
Mint fehér lapon
a hosszú sorok:
üres a szürke
szárítókötél
mióta elköltöztél.

Féklámpa

Mikor elmész,
az aranyszínű Nap
is megfáradva integet,
a függöny és huzat
is utánad kap,
meglibbenve int neked,
ha látja még
a kanyarnál hátrahagyott
fényedet.

Kőkorszak

A könnyek egyszerűek,
őszinték és tiszták.
A választásom is
könnyként esett
éppen rád.

A konok szavak
nehéz kőként hullnak,
s én ott lapulok
valahol egy kő alatt.

Hópihe

Győztem.
Valamit mégis elvesztettem.
Eltévedtem
bizonyos értelemben.

Összementem,
kis mazsola
lett a szívem,
mégis kinőttem,
múlté a fehér ruha.

Őszül a fa,
rozsdásodnak az emberek.
Télen a csendes hóesésben
a lelken egy pihe hadd legyen!

Labirintus

Érzed, hogy távolodsz,
ezért egyre erősebben
szorítod a kezem.
Kétségbeesetten.

Ahogy a labirintusban
szédülő eltévedt nyúl
egy kézért. Mindig ott állsz
a sarkon túl.
Tudod, hogy közel,
de mindig eggyel
odébb jársz.
Csak a kanyarban
tűnsz fel egy pillanatra.

Sietsz, igyekszel haza,
mielőtt rád száradna
az éjszaka,
mielőtt a torkodra
forr a szó.

Csak fordulj hátra!
Lásd: mögötted állok,
nem kell utolérned,
csak néha megállnod.

Paranoia

Gyötör az arcomon
ülő hó-csipke.
Vérszín salak
tör az ereimbe.
Ha megcsalnál,
Velenec csak
gyászútra hívna,
egyetlen elv a
vágódeszkái
precizitás, nyers
tisztaság volna,
s minden emlék
sobibori lelet.
Varjút tűznék
szívemre kontyként
virítson hófehéren.

E
gy
e
n
k
é
n
t

zuhannának rám
az alagút
hússzagú téglái,
s örvendve fogadnám,
mikor felébresztesz,
hogyan lássak rémeket.

Szürkület

Új év, új lakás,
új élet, új szabályok.
Új ember vagyok.
És annyira próbálok
jó lenni és hanyag,
nem törődni, ha feslik
odabent a lelki anyag,
talán néha elhessentik
a magányon koccanó
kristályos, buborékos kacajok,
de a gravitáció áldozata
vagyok, mert mindig
kifakulva visszahuppanok
az üres kanapéra.

Édeset főzök, csokisat
harmónia-hormon pótlásnak,
hogyan téged, a mindig csókosat
pótoljanak édes falatok.

Új munka, új szabályok,
de annyira megértő vagyok,
olyan erősen próbálok
beférni a napi fél órádba
a zuhany, SMS-ek, vacsora
és a telefonhívások közé.
De a csokitól kövérre hízott
önérzetem félig kilóg
a harminc percből és
fázik a fenekem.

De új hó jön, a tiszta,
első, fiatal havacska,
ami megágyaz itt a tajgán
csendben és puhán
egy tamagochi oldalán.

Üvegárnyak

Megpihenve a fotelben
vetül rád észrevétlen
a gyanú, üvegárnyként,
és ezernyi emlék
millió szilánkra robban.
Nem látható, de téglaként
rakódik rád súlyosan.
Mint kövön a vízsugár,
a fény rajtad, akár
a lelked – megtörik,
az ezüst elsötétedik.
Darabokra hull az idő,
darabosra mállanak
a porba hullt szavak,
függőnyt cibál az akarat,
a szökőkutak alszanak,
görgő só erezi arcodat.
A küszöb fénye
készként villan,
az ábrándok építménye
összeomlik hangtalan,
képként kopnak el a kések.
Apró dolgok ezek,
amelyeket büszkén egyik
múzeum sem mutogat.
Csendesen kiejtem
képedet, és neved
a számon, de elnyomja
egy új parfüm illata,
mely szélként követ,
mint vihar előtti huzat,
hangosan becsapva
az ajtót utánad,
min a kétely belépett
cetlit hagyva
pimaszul az asztalon.
De amint jössz, széttörnek
az értelmetlen vágyak,
veszélyes üvegárnyak.
Szép szavad lelkemen
mint madár – megpihen,
és minden egyszerű,
mint a posta, egy hegedű,
a szív felépítése, vagy
minden nap,
ha velem vagy.

Védelem

Boldogtalanok
a halott napok,
mikor rólad
nem hallok.

Várok bölcsen.
Mezőn vágok át
csöndben,
mint a kispárnák.

Érzéseim
elgázolta a gyász.
Félelmeim
miatt szorongva hánysz.

Elsodorsz egy napon,
mint kitartó
taps a színpadon,
mi bódító.

Szád: tátogó
akna.
Zuhanásra
csábító.

Szavad szárnyként
csapongó.
Kezed zöld, kék
koszos tó.

Természeted konok,
összecsukott marok.
Kemény,
mint a rock.

Ha nem
vagy velem
egyedül vagyok,
magamtól félek,
és felébredek.

Az álmoknak lehet vége

Álmomban ölelsz erősen.
Virágokat falhoz préselünk,
a tapéta apró mintájára ügyelünk.
Még a toronyban lakó isteni
szó is kitör odújából, távoli
templomban vecsernyéhez készül a nép.

Boldog vagyok. Hátamon virág-pép,
lábamnál lyuk a szőnyegen.
Biztos a belőlünk hulló, lassú parázs ég.
Álmomban átölelsz erősen.

De az álmoknak vége
és a legszebb pillanatban
sajdul, hogy mi lesz utána?
A nyárról jut eszedbe,
hogy úgyis jön az ősz
és kiég a fű nemsokára,
pedig lehet, hogy maradsz még
vacsorára?

Repülő szőnyeg

Kezed puhasága
kerít hatalmába.
Sután leverem
a székről a bájított.
Kitöltöttem
hűvös zöld pohárba
s a szőnyeg benyelte
mohón magába
elrepítve minket
egy buja világba.
Egy maszat rögződik
a retinámra:
bolond csomókba
verődve kérezkedik
grízes édes
bőröd a számra

Ölelkező terek

Olyanok vagyunk
mi ketten,
mint a kőbe vésett
megfejtethetlen,
örök titok.
Egyszerű és végtelen.

Mint vér
keringesz bennem,
veled táplál
minden ér.

A mosolygó szél
avar-szirommal fed be.
Mindent feledve
repülök öledbe.

Te szétdobod,
mint szárnyát a lepke
a karod,
mutatva az irányt,
s hogy te is akarod.

Gyakorlott mozdulat

A nyitott kérdés huzatos
(pöttyös, kockás, vagy csíkos),
amikor körtét csavarsz
levéig foglalatba, és a
hirtelen kigyúló lámpavirágtól
rám nézel ijedt
kisfiúként, ki most lopta
egy zümmögően édes fáról.

Szélben

Gesztenyevirágok keveredtek
hajcsimbókok közé
mint a pókok, színük fakó réz.
De anonim virágok is szeretnek
a szélben szállni
szabadon, mint a méz.

Vegyesbolt

Foghíjas szekrény sor,
polcok egymás alatt.
Mérnek itt paprikás kolbászt,
és olajos halat.
S mint éhes a kosztra,
vagy bogár a koszra,
úgy vágyom rád.

Álmatlan gondolat

Néma hangok
lopják az álmod.
Porig égett emlékek,
mik meg sem történtek.

Mégis hallod, látod
őket. Tisztán,
mint egy gregorián
csend-ének.

Te csak nézed
a jelenést furán,
pedig csak Ő az
a sötét párnán.

Félbehagyott törés

Ridegség izzik a
virágos mezőn,
s enyhén oldalára
dőlt jégtábla van helyén.

Én fekszem így várva
ha közeledsz felém.

Darabkák

Ha alszol, lásd az álmom.
Ha elesel, kapd el kezem.
Ha nézel, tedd, hogy szép legyek.
Ha jössz, veled megyek.

Zárás

Azt hiszem, észrevettem régen,
a boldogság kulcsa
szanaszét hever, de
nincs ajtó, amit nyitnia kell.

És amit kerestem,
mindvégig ott volt, nyitva,
rozoga kilincsekkel.

Fény a sötétszobában

Együtt vagyunk a csendben.
A te neved Imádság,
az én nevem Fohász.

Úgy érsz hozzám,
minden ébredés után,
mint rég elvesztett,
kedves dologhoz,
amint meglelik.

Tavaszi fényként
tekinteted melegít.
Közelebb jössz, én pedig
megszaglászlak, mint
te a fényképező templomnyi,
otthonos kis dobozát.

Az én nevem Fohász,
a te neved Imádság.

Mozdulat

A tenger lágyan simítja a partot,
mint a levegőt a fehér sirályok,
ahogy a szél a hintázó kislányok
haját, ahogy szemed simít, amikor
kipirult arccal, álmosan eléd állok.

Ölelés

Néha, mikor a karomban
elalszol, rám hajolsz, olyan
vagy, mint egy elfáradt tenyér.
S én a fák és virágok
lélegzetével sóhajtom boldogan:
legyél, legyél, legyél!

Szürke liliom

Nem vagyok fehér.
Csak egy szürke liliom.
Egyedül ez az utolsó napom.
29 év ízét áztatom
ki húsból. Buborék
ruhába burkolózom,
a hab halk
kattanásait dekódolom,
mint apró morze-
jeleket karomon,
lábamon, glóriámon.
Menyasszony vagyok.
Tündöklően fehér,
szürke liliom!

K-Pax

Soha nem öleltem
bűdösbogárként
senki mást.
Soha nem vágytam
így levetett, szétdobált,
rendre vágyó ruhát.
Soha nem akartam
így az otthon szagát.

Soha nem akartam
lenni melegvizű kád,
hogy Veled hűljek
majd egy életen át.

Soha nem találtam
olyat, aki ugyanarról
a belső bolygóról nézi,
ahogy két Napom
kergeti egymást.

Szigetvilág

Egy szigetre
vágyom veled,
hol mozdulatunk
eggyé módosul,
minden szavunk
imává áll össze.

A világ meg
mazsolává zsugorodva
a pincében lógna
felakasztva
egy ócska szögre.

Úgy képzelem

Úgy képzelem,
az a szerelem,
ha a fáradt fejed
alá párnát teszek.

Ha éjjel betakarsz, én meg
lerúgom a takarót, mert
álmomban futok feléd.

Ha kinyílik egy zsilip
ahogy az arcomhoz érsz,
és az ár ellen menőövként
egy kis idétlen
táncot dobok eléd.

Ha a rücskös tapéta
maga a Galaxis és a
ragyák benne a csillagok:
a Vénusz, Csibiszkusz, és a
nevezetes Zagyválok.

Ha karácsonyi dalt
hallva eszembe jut
a tavalyi bolondos fa
és egy kis ima:
Jó, hogy itt vagy –
tegnap, holnap és ma.

Szieszta

Zsörtölődve, motyogva
imádjuk egymást
álmosan mozdulva
a másik felé.

Félig lehunyt pillákon
a beszűrődő fény-zajon
csúsznak meg a rücskők
a tapétán, tücskők
énekelnek félrebicsaklott hangon
és pár madár-oximoron.

Szemed sarkában
megpihen a fény,
édesen görög a felém
eső párnacsücsökre.

Mintha kisfiúként
simítanál kakastaréjt,
álmodban kezeddél söpörve
hinted szét a fényt
bezáró havat
a kerítés tetején.

Nyafogsz is kicsit,
mikor nyúlok a kezédért,
és magamba zárlak,
mert ez a hó illatú párlat
ül a szemhéjad
kék egén.

Pársoros

E pársoros azért van,
hogymondjam:
padon ülni
veled boldogság!
És ha nincs is ág
felettünk, csak ég,
az is kivirul tűzijátékként
szikrázik, s a holdon
a csík – mint
fekete mák –
is kifakul.

Nagy Ő

Hasas Ő betűkön át
leskel az értetlen világ,
miért jön izgalomba
a papírlány, ha
tollhegyekkel verseket
csikland rá a képzelet.

Az út

Mi ketten
a saját utunkat
járjuk. Ha elmegy
mellettünk az élet,
azt feleljük:
hadd menjen,
mi másfelé megyünk!
Az örök összetartozás
felé, mit élet,
sem halál nem
zavarhat. Minden
tájban egymás
arcát látjuk.
Ha a falakba
ütött vastag
lukakon csak
sötétség ömlik,
egymás szavai
gyújtanak szívünkben
tűzet. A szellem-
vasút lidércéből
egymás karjai mentenek
meg. A fullasztó-fekete
éterben kettőnké:
világító zseblámpa-
arc. A köd valósága,
s a valóság ködössége
is szertefoszlik,
kitisztul a szerelem
tejfehér egén, hol
egymásra gyógyult
lelkünk ömlik
az időtlenség ölébe.

A fel-feldobott nő

Nélküled eltévedek.
Eléd állok pőrén,
őszintén, mint szirmától
szabadult tulipán,
hogyan szoktam: vigyázol
rám.

Nélküled eltévedek.
Némán rám köszön
a magány,
mint elkerülni vágyott
ismerős, ki szembe jön
a szűk utcán.

Ha feldobsz, mint gyermeket
az égre a boldog szülő,
én majd visszahullok
rád tündökölvén,
mint fényes tulipán-
szirom: én, a fel-feldobott
nő.

Kaleidoszkóp

Kis csodákra
vágyom csupán.
Ha kitérdelt pizsamában
állok a konyhában,
olyannak láss, mintha
ez lenne a báli ruhám.
Szemem, melyet
szarkalábak kereteznek,
úgy lásd, hogy a
szempillák, melyek
felfelé meredeznek –
imára összebújó ujjbegyek,
és te legyél
szemhéjam simító lehelet,
álmom színesítő képzelet,
mintha kaleidoszkópban
ülnék és élném az életet.
Csak ilyen apró
csodákat képzelek.

Kívánságlista

(a 30. évfordulónkra)

Ha öregek leszünk,
szavak nélkül beszélgetünk.
Egymásba kapaszkodunk
erősen a szemünkkel,
ha elesünk, együtt emelkedünk
fel és táncolunk
órákon át, mint vízben játszó
fényes kagylók, tengeri csikók –
emberi moszat-musztángok.

Ha öregek leszünk,
fogatlanul mogyorót eszünk,
Szutyival nagyokat sétálunk
a sárguló fák alatt és
fehér mákmezőn gázolunk.

És néha, ha az élet
nehéz lesz, és ősz,
árva tarkónk
gyászolva megremeg,
mi akkor is táncolunk,
még akkor is, ha
a Nap lemegy.

Kockázat

Zúg a szíved,
megreszket a táj.
Szeress úgy, hogy
az szinte fáj.

Akarj úgy, mint
egy fogatlan gyerek,
csecsemőként sírj,
amikor elmegyek,
magányos hegedűként
nyekeregj!

Indás vasrács
a karom,
bent maradhatsz,
ha én úgy akarom.

Üres lesz a tenger, üres a szél,
ha szemem nem hozzád beszél.
Hideg a Nap, forró a tél,
elsárgul a duzzadó levél.

Szerelmem, mit kaphatsz:
hanyag suttogás,
gyászoló tavasz,
fekete tükör, semmi más.

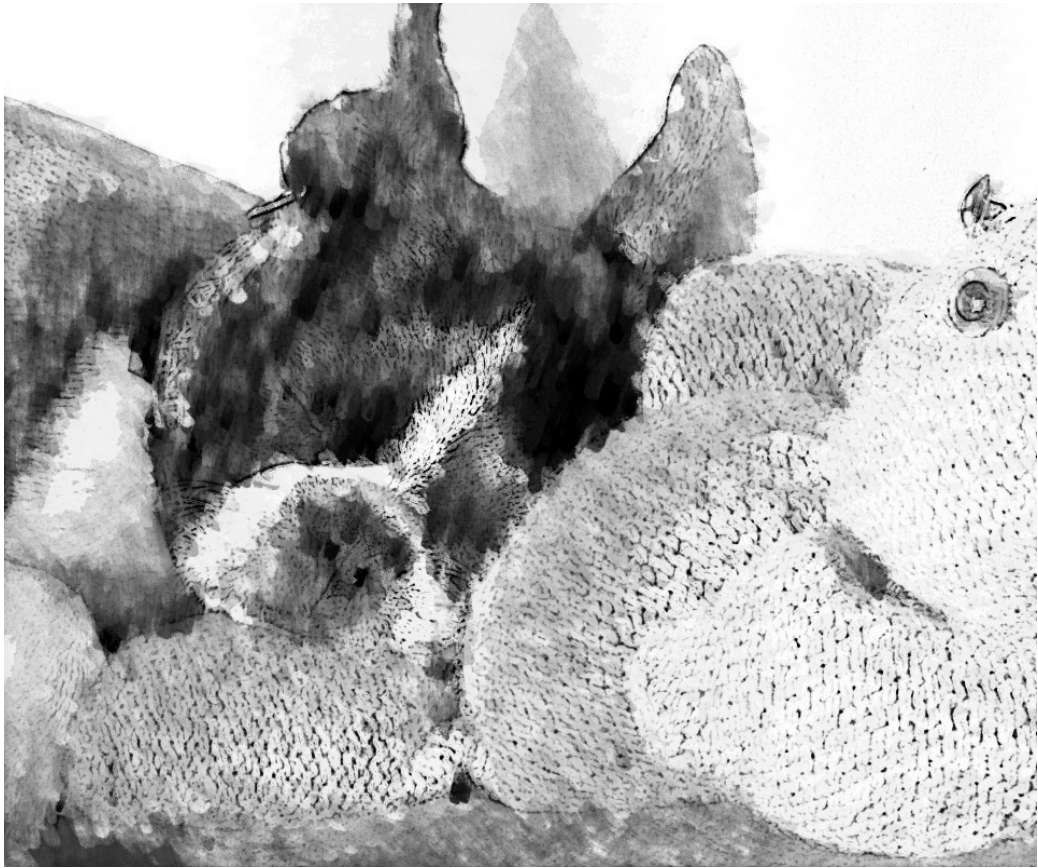
Siess, igazán meg ne szeress,
menj, új játszótársat keress!

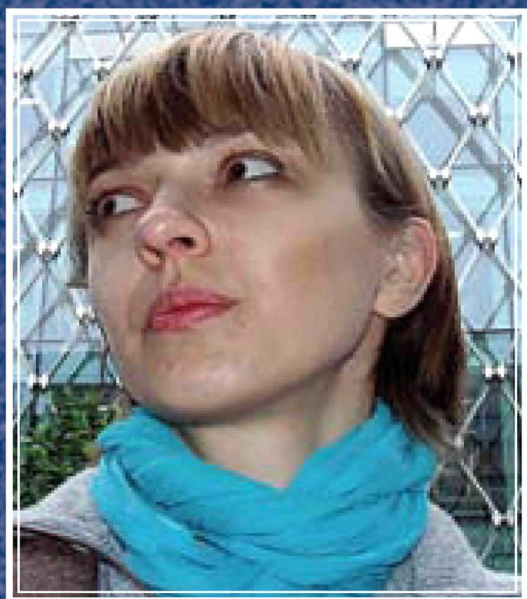
Ha mégis szeretsz,
várd a napot,
mikor a házak közt
végre meglátod a Napot.

S ekkor majd engedem,
hogymegmutasd nekem,
milyen mély lehet
a szerelem.

A hetedik te magad

A mezsgyén élek
alattam hét emelet,
felettem hetedhét
csillagos mennyország.
Emlékként lebegek,
a kettő közt vagyok
megrekedve. Eső lesz,
alacsonyan repülnek
az angyalok,
s egy szárnyaszegett
angyalnak
kijár a tisztelet.
Ajkamon a legfényesebb
vörös holdfénnel
várva támasztok ablakot.
A fali vezetékek,
mint a vérerek
viszik messze a bánatot
tovább. Józanságot
üt arcomba a szél.
A fényes ablakon lepkék
lelnek hőshalált.
Csupa érzelemszilánk
fagyott kavics a lelkem
egy hasas üvegben
drága virág-kincs,
mint egy szép emlék,
akár a kristály: tiszta,
egy illatos palacsinta
eperhabbal fújva,
virágzó hajdinatábla
szívem, vagy barna,
margaréta szembogarad.
Mert nem az az igaz,
aki mellett jobb vagy,
csak akivel önmagad.

Reviczky Krisztina

**Reviczky Krisztina
Üvegárnyak című
verseskötetéhez**

Valami ismerős, ősi és teljes ritmus lüktet ezekben a versekben, miközben finom és törékeny képek bomlanak ki sorról sorra. Minden, ami egy emberrel megtörténhet, megtörténik a versekben is. Ismerős minden, és mint ismerős, mikor olyan fölösleges, akkor válik igazán fontossá. Van

a szövegekben az idillen túl valami zavaró.

Öregek, gyerekek, óvodások és szilikon csajok, bikaemberek és turista olaszok, buszsofőr és pap töltik ki a versek plasztikus városi terét, ami tele van görcsös csigolyájú fákkal és madárral. Mindenféle madarak rajzanak, jönnek-mennek és ... esznek. Kisvárosi horror. Nagyon durva. Mint mikor a gyermekmesék megmutatják az igazi arcukat.

**Rétfalvi Györgyi
Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskola
Kommunikációs és Művészeti Kar professzora**